

זרע קודש
לפסח על הגדה

קדש ורחץ כר כנה מנין ילמ"ל כר
כדוגמת צריחה העולם כי בכאן
נתגלה תכלית כוונת הצריחה בשביל
ישראל שעל ידם יתגלה כבוד מלכותו
י"ת וזה שאמרו ז"ל שומעין הקב"ה בנשמתו
של

זרע לפסח על הגדה קודש

שם דבר של הקדושה ולכן התחיל צעל
 מסדר ההגדה נתיבת קדש רומז על עלם
 הקדושה ומקור הצריחה שמשם התחילה
 הצריחה להשתלשל והוא חכמה עליונה
 שנקראת ראשית כמו שאמר ראשית חכמה
 וכמו שאמר כולם בחכמה עשית והנה
 מתחילת הצריחה היה העולם מים צמים
 ואמר ית"ש יהי רקיע בחוף המים ויהי
 מזדיל צין מים למים והי מים עליונים
 ומים תחתונים וצריחה צרה חלקים את
 השמים ואת הארץ אבל לא היה עדין
 התגלות בשלימות כמו שאמר אח"כ יקוו
 המים מתחת השמים אל מקום אחד
 ותרא' היצב לשון ותראה משמע שכבר
 היתה נצרכת אבל לא היתה נראית
 ואחר שהי' התגלו' הארץ אמר ית"ש
 תולא הארץ דשא כו' והי' אחז"ל שמים
 תחתונים הי' צוכים חנן צעינן למחוי
 קדם מלכא ורפש צהון ית"ש ועי' רמז
 לנו כאן אלו הסומנים אחר קדש הסידור
 ורחץ מורה ענין מים עליונים ומים
 תחתונים כשאמר ית"ש יהי רקיע כנ"ל
 כי כשרוחלים יש מים עליונים בכלי
 העליון ואח"כ מים תחתונים בכלי
 שרוחלים לחובו ואח"כ כרפס לרמוז למ"ש
 הכתוב תולא הארץ דשא כו' ואח"כ יחץ
 לרמוז נמה שרבה ית"ש ועש' גבול ורפש
 צמים התחתונים והנה צינס למי' העליוני'
 וכי' עשה ית"ש צשציל התענוג שיקבל
 ית"ש מעם קרובו כנ"ל וזה התענוג
 צילמ"ל שהיו מוכנים לקבל התור' כנ"ל
 ועי' רימוז מגיד נספר צילמ"ל צפסוקי
 התור' וצקיום המלות :

עוד יש בהפטר צמה שהתחיל הסדר
 קדש צעל מסדר ההגדה רמז לנו
 צאחי' מדה ממדות עניונו' הי' הנם
 צילמ"ל שוכל לעורר גם עתה צפסח
 זאת המדריג' בהמשך הארה משם והנה
 מדה חכמי נקראת קודש וצנינה נקראת
 קדוש

של צדיקים פ"י שעלה לפניו י"ת התענוג
 והשעשועים שיקבל י"ת מעם קרובו
 וצשציל תענוג זה וי"ר שיהי' מעבודת
 הצדיקים צרה העולם ולכן כמו שהיה
 צבכ"ע קטרוג על הצריחה כמו שאמרו
 רז"ל שכללו אומרים אל יצרא כו' וגבר
 חסדו י"ת ונלח את המלכחי' שאמרו
 אל יצרא וצראו צשציל התענוג כנ"ל עפי"ז
 מלינו שאחז"ל שהיה מלאכים שקטרוגו
 על ילמ"ל ואמרו הללו עפי"ז והללו כו'
 וגבר חסדו י"ת ועשה לנו ניסים כי אז
 שהיה התגלות כוונת הצריחה כנ"ל הי'
 כבר צדיקי' מוכנים לעודו י"ת כמ"ש
 בהוי"אך את העם ממלרים תעבדון את
 האלקים על הכר הזה וצמדש אמרו ז"ל
 עי"פ הנילנים נראו צארץ שקאי על
 הצדיקים כי אז כבר נראו הצדיקי' שהיה
 צראן הקדום צשצילנס צצרה העולם וכל
 ענין צריחה העולם וילמ"ל היה הכל
 צמחשצה הקדומה כשעלה צראנו הפשוט
 לצרי' ונשתלשל זה הצראן העליון דרך
 השתלשלות ומדריגות עד שילח הכל
 מהעלם אל הגילוי ולכן רמז לנו צעל
 מסדר ההגדה רמזים על זאת המחשבה
 כשעלה צראנו הפשוט לצרות העולם ואיך
 היה הצריחה שגבר חסדו על המניעות
 ומקטרוגים וצרה צחסדו להטיב נצצראו
 שיכירו כבוד גדולתו ויפרסמו כבוד
 מלכותו והם ישראל שעלה צמחשצה ומרמו
 צסומן זה גי"כ סדר הצריחה שהיה אח"כ
 כשילח מהעלם אל הגילוי ח"ש קדש כי
 יש מדה שנקראת קודש ומדה נקראת
 קדוש. כי קדוש מורה התגלות שהגשן
 על מי שנגלה וידוע לו זה הוא קדוש
 כמ"ש צאלישע הכניח איש קדוש עובר
 עלינו נמלא שקאי על איש זה הידוע
 שהוא קדוש וכן צמדות העליונות מורה
 מדה שנקראת קדוש על התגלות אבל
 תיבת קודש לא קאי על הידוע רק הוא

זרע לפסח על הגדה קודש

מקור והעליוני שעליהן כתר עליון הנעלם ויכל להיות שנקרחת קדש לשון מקור הקדוש שהוא עולם הסתום ונעלם הנקרא חין על שאי אפשר להיות בו שום השג' ולכן ה' הגאולה' דווקא ע"י משה שהי' עניו מאוד שאמר ונחנו מה והנעלם משמו צמילוי הוא מאין כזה מ"ם שי"ן ה"א שמעם המשיך הגאולה והללה ממלרים ששם רחמים גמורים צלי הערובות דין ולכן חנ"א "ה' מלטה"ה נפש"י ר"ת מאין ומשם נמשך הארה לכל הע' מדות שאחרי' ואז נגאלו ישראל וז"ש קדש עב"כ גי' ע"פ מה לרמוז שהגאולה' ה' ע"י שנמשך הארה מהמדה של חין ומה לכל הע' מדות והמדה שאחרי' הוא חכמה כה מה שהכח של מדת חין ומה נמשך בה ומשם נמשך אז לכל המדות :

מקור הקדוש' עליוני שנחשורר' צי"מ"ל ונשפע החסד לכל אלו הדי' עולמות וקדש גי' ד"פ מיכאל שר החסד :

א"י קדש כתיב קדוש' תהי' הפי' מוכנים תהי' מלשון ח' הקדשה ולא יהי' קדש כן פי' קדושים תהי' שחבי' מוכני' להיות כלי לקבל העוב כי קדוש ח'י שאני מוכן חמוד להשפיע לכם כל עוב כמ"ש שראשי נמלא על כי האדם לריך להיות כלי לקבל ועשיית עולמו כלי לקבל הוא ע"י תיקון מדותיו וישלים עולמו בהם והנה כתיב אל מוליאם ממלרים כי שם אל הוא הראשון מ"יג מדה"ר והכלל הוא שהראשון הוא כולל כולם ונמלא שנשפע משם אל לכל ה"יג מדה"ר והנה י"ג פעמים אל גי' עב"כ קדש ורמוז שההולאה ממלרים ה' ע"י שנשפע משם אל לכל ה"יג מדה"ר ובה משם הרחמים על ישראל ורמוז צחיבת קדש שיכ"ה גם עתה כל אדם מוכן לקבל החסדים מ"יג מדה"ר שלכלם נשפע משם אל וזה ע"י שישלים עולמו וידמה מדותיו להצורה ית' מה הוא רחום וכו' :

או י"ל ע"ד הנ"ל שרמוז מאיזה מקום צעולמו' עליונים ה' יתמ"ל כדי לעורר המדריג' העליוני' הזאת שהוא עליוני' מאוד הרזון הפשוט לצרוא העולם כן עתה צי"מ"ל עורר ית"ש מדה עליוני' זאת ונחשורר החסד עליון זה צכה הדי' עולמות עד עולם עש"י והנה יש קודש ויש קדוש כנ"ל וי"ל ההפרש כי קודש ה' קודס הדי' והענין כי הדל"ת לשון דלות והוא מורי' על מדריגת נוקבא דלית לה מגרמי' כלום ולריכה להשפעות הדכר וכשה' קודס הדי' מורי' על האתערותא דלעילא שהמשפיע מעורר הקדוש' להשפיע להמקבלי' ועי"ז נחשורר אח"כ אתערותא דלתתא ותיבת קדוש מורי' על אתערותא דלתתא של המקבלי' שנחשוררים לקבל הקדוש' קודס אתערותא דלעילא והנה לכל אלו הדי' התערותות יש מדריג' העליוני' מקור הקדוש' מקור לחנו' התערותות ולכן אמר כאן קדש כנ"ל וכידוע שתיבת צת ג' אותיות נחשבת למקור ורמוז על

גם קדש עב"כ גי' ע"ז היות וע"ז כוללים רומז שנשפע אז צי"מ"ל חסדים גדולים מאותיות י"ה לו"ה וכל מספר מ"י"ה כולל הוי' אחת ורמוז ג"כ כנ"ל שיכ"ה כלי לקבל החסדים הגדולים אלו וזה ע"י שיכ"ה שלם צמותיו כנ"ל והמדות המה ז' ויש ז' חסדים וז' גבורות שהם עיקר המדות והנה כ"א מהם כלול מחצירו חסד שגבורה ולהיפוך וכן כולם ונמלא שנכללים לי"ד לכ"א חכו ענין יד ימין ויד שמאל ככ"א י"ד פרקין רומז שצכל אחת נכללו צ"פ ז' מדות גי' יד ואנו רואין שפ"י ידים מקבלין הכל מורי' כנ"ל שעיקר הקבלי' להשפיע הוא ע"י תיקון מעשיו ומדותיו והנה כל החסדים הם משם אחי' שהוא מקור ה"יג מדה"ר שאחי'

זרע לפסח על הגדה קודש

רחיננה כי על ידי הצטחון והאמונה שלימי יכולין לרחוץ מגלולים וחוכמת ושם כני"ל חכדי"עס גי' עד הוא שם הצטחון ששם הכני"ל עה"כ גי' צטחון:

ויש לדקדק גי"כ למח אומר כאן ורחץ צואיו הכוספת ואח"כ אומר רחלך זה הכוספי רק העמין כי כל השפעות שממשיכין לריך להמשיך עד העוכ"ז וזהו הענין בצטחון סיו' מסכתא שכל מסכתא יש לה שורש גדול למעלה להמשיך האור של תורה לגשמיות העוכ"ז ועושין סעודה וכן כאן מתחילי לאחר קדש ורחץ צואיו הכוספת דוגמת לינור להמשיך האור הקדושה בדרך לינור הוא"ו ואח"כ קודם הסעודה שעושין מנוה בגשמיות אומר רחלה זה כי העוכ"ז נצרה זה כי ז"ל ע"פ כי ציה ה' נור עולמים:

כרפס הוא מין ירק לומח שכמעט אין לו שום טעם כלל לרמוז כני"ל מאזיזה מדריגה עליונה היתה הארצה בינמי"ל להמשיך גי"כ עתה משם והנה יש כמה עיניי אותיו נקודת טעמים ויש עוד גבוה יותר מטעמי החגין והשירעוט והסרגיל המכין לשרעוט וזהו שאנו רומזים החסדים שעשי יתי עמו שאף שאנחנו לא היינו במדריגה כראוי פסח ית"ש ודילג על כל המדריגות והמדות והעלה אותנו למדריגה עליונה גבוה יותר ממדריגותי הטעמים ששם רחמים גמורים ומשם פדה אותנו וזהו שאוכלין ירק לומח שהוא בשפל המדריגה ואינו אפי' במדריגות צעל חי ואין לו טעם רומז למדריגה עליונה שגביה יותר ממדריגות טעמים והוא מדריגה עליונה ששם כללות היכל לרופי הוי' ומשם נמשכין הוי"ג מדה"ר ששם המקור שלהם מוחנותי את אשר אחון ורחמתי כו' אע"פ שאינו כדאי והגון בזה טעם כלל לרמוז למקור הוי"ג מדה"ר שכללים שם הוי"ג לרופי הוי'

שאהי לשון עתיד מורה כמי"ש וחותי את אשר אחון ורחמתי את אשר ארחם אע"פ שאינו כדאי רק שיכי' כדאי לעתיד ובשם זה היה ינמי"ל כמו שאמר אהי שלחני אליכם אהי אשר אהי ונשפט משם אהי לכל י"ד מדות כני"ל וי"ד פעמים אהי עה"א השורש די אותיות דאהי גי' רחץ וז"ש קדש ורחץ ע"ד כני"ל:

ורחץ כי ה"י אז לריך בגאולת מלרים חסדים לישראל ודינים למלרים וכן בכל פסח לריך להמשיך ע"ד כני"ל להמתיק הדינים מעל ישראל ולהעילם על שוגאי ישראל והוא ע"י שאנו ממתיקים הדינים שנמשכי' משם חלקים בצאותיות המוקדמות לאותיות חלקים שם חכדי"עס וכו"ל גי' ע"ד ונחלק לאותיות ח"ים גי"ל כמי"ש האר"י ז"ל ואותיות המוחלפות כד"ע הם גי' גי"ל וכשממתיקים אותם בגבורות שנמשכים משם חלקי' בצאותי' המוקדמות כני"ל זאת בהמתקה רק לישראל אבל לשוגאי ישראל נמשך מאותיות המוקדמות פחד גדול ודינים גדולים עליהם וז"ש יעקב כשצא לכן אללו ויאמר יעקב לאחיו לקטו חבנים הם האותיות הקדושות כידוע בס"י וילקטו חבנים ויעשו גל שהמתיק הדינים בשם כני"ל שאותיות לה"י מאלקים מחלפין בצאותיות כד"ע ויקרא לו לכן יגר סהדוה יגר הוא לשון מורה ופחד שהבין זאת כני"ל כי ראה שנמשך עליו דינים ופחד גדול ויעקב קרא לו גל עד כני"ל ששם זה גי' עד וזהו שרמז כאן בחיבת ורחץ לרחוץ הדינים מעלנו ולהעילם על שוגאינו ע"י חילוף שם חלקים אותיות לה"י בצאותיות כד"ע שגי' ע"ד ולכן רחץ גי' ע"פ גל עה"כ שכל הטי' מדות נחמלאו חסדים עליו ודינים על שוגאינו כני"ל:

גם י"ל ורחץ לשון צטחון כמו צי

זרע לפסח על הגדה קודש

לרמוז שנשצרו הגבורות מעלינו וכן עמך בשצירת המלכה נשצר דיניי מעלינו ונעלים על שונאי ישראל וישצרו דיניים את שונאינו ומלכות הרשעה תחעקר ותתשצר ותתמגר ורמוז ג"כ כי הגבורות נמשכו ע"י שהי ית"ש צונה עולמות ומחריבין כידוע מז' מלכין שמתו כמו שאלו אופין מלכה שלימה ושוצרין אותה ומשם נמשך חכילת עץ הדעת עו"ר וכל העניינים עד שכתחיל התיקון צילמ"ל ע"י קבלת החורה הקדושה:

עוד רמוז לנו צמח שאלו שוצרין מלכה כאמלעית כי יש ג' מדריגות נר"ג נפש נועה לצבמיות וחפץ בחאוות רעות ומדות רעות וגשמה נוטב וחפץ תמיד צרוחניות הקדושה ורוח ציניהם הוב לחצר יחד שמדריגות רוח כלול משניהם ושם הצהירה שיש כמה עניינים צרוח רוח עברה רוח הקודש שפל רוח ולהיפך רוח גצוה רוח העומאה רוח הקנאה כי רוח פי' רלון ויש רלון טוב ונהיפוך ורוח הוא מחצר הנפש עם הנשמה שהם צי הפכיים וע"י רוח שכלול משניהם מתחצרים וזכו שרומזים בגי' מלות שהם נגד כהן לוי וישראל צמדריגת נר"ע ולוי הוא ג"כ המחצר כי לוי נשון לוותא והתחצרות כמ"ש הפעם ילוח כו' כי הוא הממונע צין כהן לישראל וכן רוח הוא הממונע ונמדו אותנו ח"ך להתנהג צבחי' רוח שמחיהנה לריך לשצרו ולהפריד העוב מרע ונח' לילך רק אחר החלק שנוטה לנשמה הצרוחניות ולח' להאמין לעצמו שיהי' יוכל לעבוד להשית"ש גם צדברים גשמיים כי אם מחמת רתיחת הדם ח"א הגם שנדמה לו שאוכל לש"ש רק נהרניג בעלמו כעני כמ"ש הא לחמא עניא וצחמת צל"י כשהי' צהמ"ק קיים והקדושה נחרבה לח' היה לריך לזח רק צגלות החאוות מתגברין צמאוד וכן הי' צמלרים

היי' וזכו שאלו אוכלין כרפס שאין לו טעם כלל לרמוז כנ"ל ואז אמר יעקב ליוסף ואני נתתי לך שכס אחד על אחיך כי הי"צ שצטים היו לכ"א לירוף אחד מיי"צ לרופי הוי' שמשם המשך השפעחו והעלה עצודתו לשם ואמר ליוסף שיתן לו שכס אחד שגצוה יותר על אחיך שכס גי' י"צ לרופי הוי' ומ"ה אותיו' שלהם שנכללי' צמקור אחדותם י"ג מדה"ר ח"ש שכס אחד גי' י"ג על אחיך שממשיכין מיי"צ לרופי הוי' ח"ש על אחיך ומשם נמשך לכל המדות ונעוץ סופן צתחילתן ותחילתן צסופן וכן שכס ר"ת צרוך ש"ס כצו"ד מלכות"י שהוא מדת מלכות מדה אחרונה לרמוז שנמשך השפע ממדריגי' העליונה האחת לכל הצחי' עד שנמשך למדה אחרונה וזכ' הכל רמוז צכרפס שגי' שכס שהיינו צשפל המדריגה והעלה ית"ש אותנו למדריגה העליונה

בזאת:

כרפס גי' הי' פעמים הסד מורי על השפעו' הי' חסדים שהם עיקר המדות כי יסוד ומלכות הם הכוללים כמ"ש לך הי' הגדולה והגבורה כו' כי כל צשמים וצח"ץ לך הי' הממלכה כו' וזכו ענין המעשה צר"א ורי' יהושע ור"ע וכל התנאים נתקבלו יחד להמשיך הי' חסדים וכרפס הוא ירק וירק גי' י"פ אל נבורות כנ"ל שמשם אל' הי' ילמ"ל כמ"ש אל מויליח ממלרים שנשפע הסד אל לכל העשרה מאמרות גי' ירק:

יחץ רמוז נו' ח"ך הי' צילמ"ל וגמשך ג"כ עמך כן צפסח דכתוב צילמ"ל אחת פוררת צעוץ ים שים הוא לשון חזק וגצורה ופירר ית"ש הגבורות וחנקם שנטל מה שעלינו והטיל גם זה על שונאי ישראל ונאצדו וכן צ"פ ירק גי' גצורה ושוצרין מלכה אמלעית נגד לוי שהוא ג"כ צמדת גצורה ויחץ הוא הי' מספר גצורה

זרע לפסח על הגדה קודש

במזרים וז"ש הא לחמא עניא די אכלו
אצבתנא בארעא דמזרים רק כל דכפין
ייתי ויכול ככל הרריך וייתי רק לשבור
רעזונו ולא יותר ואמר אח"כ לשנה
הבאה בארעא דישראל ולא יאטרכו כ"כ
לזה אצל עתה צריך מתחילי לשבור
תאוותיו מאוד רק עכ"ז כל פעל ה'
למעניבו ולריך לתקן גם הנפש הבהמיות
וחלק הרוח הנוטי לנפש ולא ניתי תורה
למלאכי השרת רק שבתחילי צריך לשברו
כ"ל זכאי אלקים רוח נשברה ואח"כ שכבר
יקדש את גופו וכל אבריו וחושיו
ומחשבותיו להי לבדו ויהי כל מעשיו
לש"ש לבד אז יעבוד ה' בכל לבבו כמ"ש
חז"ל צמי יצריך ציליט וציליט לתקן
גם אוחו והנפש הבהמיות ולכן מתחילה
משברין המלה האמנעית ולוקחין חלק
גדול ומנעיטין אוחו ואינו אוכל אוחו
כעת רק לאחר כל הסעודה לוקח חלק
הצפון ואכלו כן עד"ז להתנהג בצחי רוח
מתחילי לשברו כ"ל ועכ"ז לא לצטל החלק
הבהמיות מכל וכל שאח"כ צריך לעבוד
אוחו ית"ש גם ציליט ונפש הבהמיות
כ"ל רק לעי"ע ילניע ויכסה מאוד החלק
הזה שנוטה לבהמיות עד שיקדש עצמו
מאוד כ"ל ואח"כ צכל דרכיך דעבו
גם ציליט ונפש הבהמיות ולכן אוכלין
זה החלק על השוצע בלא תאוה וכן פסח
שהוא נועריקין פה סח ואז גי' עה"כ
אלקים חיים כי מי שדבוק בצלקים חיים
אינו אוכל לתאוה רק כ"ל: (גם רומז
שמיד יעשה תורתו קצת ומלאכתו עראי
לכניע חלק הגדול לעוב"ב) עוד ירמוז
כי החלק שמעמינים לאפיקומן רומז
לעוב"ב מה רב עובד אשר לפנה ומעמינים
החלק הגדול והחלק שמניחין בקערה
רומז לעוב"ב שהדיקים נוחלין צי עולמות
כאומרים ז"ל מי סני להו לדיקיא דאכלו
תרי עלמא :

יחץ גי' ח"ק היא לישנא דמזוני כמ"ש
לחם חוקם וז"ש והי לך לחק
ולצניך עד עולם תמשיך לעמך פרנסה
מכלילה הזכ ע"י מלות אכילת מלה ומרור
כי צפסח נדונים על הכזובה :

וי"ל עוד כי יחץ מורה על שאנו צריכין
להפריד הרע מעוב מה שנתערב
עו"ר מחטא אדכ"ר ואנו צריכים להפריד
הרע מעוב :

גם מורה על החלקות מלכות אפרים
ויחודא ולכן הא לחמא עניא כו'
צעמי' ולעתיד יקוים אפרים לא יקנא
את יהודא כו' כמ"ש קח לך עץ כו'
וכיו לחתדים צידך ויחץ ר"ת ייבלמינו
י"לדיק יחסד רומז שאפי' עתה צבלות
נשפע חסדים :

גם יחץ גי' יה מגן כי יה מקור
הרחמים כי ע"י שמשפיע ית"ש
חסדו מעולמות עליוני' נשפע מאותיות
י"ה לאותיות ו"ה שמורה על עולמות
התחתונים ומגן גי' ג"פ אל כ"ל
שמויאם ממזרים מייג מדה"ר שהראשון
שם אל וז"ש ית"ש ואעשך לגוי גדול
כו' שאומרים אלקי אברהם ואצרכך כו'
כי כ"א המשך את אלקינו ית"ש ע"ע
צמדריגתו ומידתו וכן חותמין שאומרים
מגן אברהם שמגן גי' ג"פ אל שיהי
כולם נכללין צמדת אברהם חסד :

גם יחץ מורה על צי המאורות שאי גדול
ואי קטן ולכן שובר חלק קטן
ולעתיד יתחברו ויהי אור הלצני כאור
החמה וז"ש הא לחמא עניא כו' ולחם
עוני כי יש מיעוט הלצנה שהוא צעניות
ולשנה הבאה בארעא דישראל ויהי אור
הלצנה כחמה: מגיד ע"ד כ"ל שאל
מויאם ממזרים משם אל שנשפע מייג
מדה"ר ששם הראשון אל ונשפע לעוב"ב
שהיא מרומז צהוי שצא להוי מכת
המבוכ

כמכוב כל היות ומגיד גי' אל הוי
שעיי סיפור הגדה מעוררין זה :

ענין הגזבה הקערה כוללה כמה דברים
שבתוכה והיא מקבלת את כולם
והוא מדה כנס"י שכוללת ומקבלת מכל
המדות העליונות ממנה ונקראת שכינה
ששוכנת בתחתונים ונעשים לנו מרכבה
וכסא אליו ית"ש ואנו לריכים בעבודתו
לקשר את המדה זאת לשורש כל השרשים
עילות כל העילות ית"ש והנה באמת
לריכים לעזר אלקי שיכולין להגזי' את
מדה זאת ששוכני בתחתוני' ולהעלותה
וליחדה עם דודה באהבה ואהבה וריעות
וית"ש ברחמי עוזר אותנו מייג מדה"ר
וחון אותנו מאורר מחנת חנם וחנותי
את אשר אחון הע"פ שאינו כדאי והגון
וח"ש המגזי' לשבת שית"ש מגזי' את
השבת שלו כזיכור כמ"ש שבת כסא
שמגזי' את הכסא כני"ל עיי' המשפילי
לראות שמשפיל כזיכור את השגחתו
ומשיגתו מייג מדה"ר הע"פ שאנו שפלים
ואינם כדאי והגון וח"ש מושיבי עקרת
הבית כי הנה מדה זאת נקראת עקרת
הבית ועקרת אותיות קערת כני"ל והפי'
שמושיב את כנס"י עקרת הבית לשרשה
ומיוחדת עם דודה כני"ל וזה מורה ענין
הגזבה הקערה לרמוז שבעת הגאולה
נחלתה המדה זאת בזכות הג' אבות
שהג' מלות רומזים עליה נחלתה ונגזבה
וכשמושיבין עקרת הבית אז חם הבנים
שמחה :

הא לחמא עניא כו' די אכלו אבהתנא
בארעא דמלריס כו' הנה כבר
אמרנו שצילמ"ל הי' החגלות התענוג
שנפח ית"ש מתחילת הבריאה לקבל
מעם קרובו והנה קודם שנתגלה התענוג
הזה הי' ית"ש כזיכור מתאוה שיצוא
תענוג זה להחגלות הגם שלפי ערכו
השפל ח"א להבין זה איך שייך צו ית"ש

השלים הכל מיני שלימות צלי שום חסרון
כלשון מתאוה שמשמע ח"י כאילו אין
צידו דבר זה שמתאוה שיצוא לידו ובאמת
ית"ש אינו חסר לשום דבר מי"מ מזינו
שחז"ל שהקב"ה מתאוה להפילתן של
לדיקי' וכדומה כי לא מחשבותי
מחשבותיכם כו' וזה הוא ג"כ משלימותו
ית"ש שהגם שאינו חסר שום דבר יהי'
שייך צו ג"כ מתאוה משל לחינוך שיש
צידו לחם פחות מכזית וצא אציו וציקש
ממנו שיתן לו וכשנותן לו שמח שמחה
גדולה ונותן לצנו כפלי כפליים והנה
המתאוה לדבר הוא בענין דלות ועניות
מדבר זה וח"ש הא לחמא עניא כו' כי
לחם כולל כל תענוג כי אם הלחם אשר
הוא אוכל וזה כיון שלא היה עדיין
התגלות התענוג והי' המחשבה העליונה
שראה לקבל זה התענוג הזה כזיכור
בדלות הי' אות הי' צחי' נוקבא מקבלת
בצורת אותיות ד"י כי יו"ד מורה על
מחשבה כידוע הי' צחי' דלות שמור'
ע"ז אות דל"ת וח"ש הא לחמא עניא די
אכלא אבהתנא בארעא דמלרי' כני"ל
שכשהי' אבהתנא באמ"ל היה לורת אות
הי' בצורת אותיות ד"י ולא בצורת ד"י
כי עדיין לא הי' המשכת התגלות התענוג
והיה לורת אות הי' מורה על עניות
ודלות בהתענוג והאות הי' הי' כני"ל
צחי' לחמא עניא דלות התענוג בצורת
אותיות ד"י ואח"כ כשנתגלה זה התענוג
עיי' הלדיקים כי הלדיק הוא הלינור שעל
ידו נמשך השפע העליונה מהעלם והחסר
להתגלות והאות ו' הוא דוגמת לינור
ועמוד שממשיך מעילא לתתא ורומז על
מדריגות לדיק כני"ל שממשיך השפע וע"ז
אחז"ל עמוד אחד יש מן הארץ לרקיע
ולדיק שמו שממשיך מעילא לתתא וכשהיה
המשכת התגלות התענוג שהיה מקודם
בעניות ודלות ונמשך עיי' הלינור העמוד
מלדיק

מלדיק שמרומז ברות ו' נעשה לורת ה' כלורת אותיות ד"ן שנמשך ממחשבה זו שהיה בדל"ת לה"ו בלינור כנ"ל :

א"י ע"ד שאחז"ל לחם עוני שעונין עליו דברים הרבה ולהבין לשון דברי קדושי' כי ענין גלות מזרים היה להוליא כנ"ק שנפלו בחטא אדכ"ר ונחטרב עוב צרע וז"ש ואח"כ ילאו צרכוש גדול שיוליאו כל נ"ק כמ"ש וינללו את מזרים ואחז"ל כמולכה שאין צה דגים כו' והנה כנ"ק הם אותיות הקדושות והנ"ק שהם האותיות ה"י אז בגלות מזרי' ולכן לא היה להם דיבור של קדושה לישראל באותיות קדושות כיון שהיו הנ"ק במזרים בגלות ואלו האותיות במזרים ולא ה"י לישראל אותיות לדבר דברי קדושה וז"ש וירד מזרימי' חנום על פי הדיבור להוליא משם אותיות הדיבור ואח"כ כשילאו צרכוש גדול והוליאו כנ"ל היה פסח פה סח שהיה להם אותיות קדושות לדבר והם הנ"ק שהוליאו והם נשמוי ישראל שה"י משוקעים במזרים כמ"ש ע"פ משכו וקחו לכם לאן כו' כי יש ס"ר אותיות לתורה וס"ר נשמות לישראל שלכל נשמה יש אחיזה ברות מהתורה ולכן כשילאו כל לבנות ה' מא"מ ס"ר נשמות ישראל והוליאו ס"ר אותיות התורה ממזרים ניתן להם התורה אח"כ בס"ר אותיות וכן לעתיד שכתוב תורה חדשה מאתי תלא הוא עד"ז שהתורה תהיה מאותיות שהם הנ"ק שאנו מוליאים זה זמן רב משך בגלות מהם יכיה תורי' החדש' שתלא מאתו ית"ש מלרופי אותיות אלו והנה יודע פ"י האר"י ז"ל ע"פ כי לא על הלחם לבדו יחוי האדם כי על כל מולא פי ה' יחוי האדם שכל דבר יש אותיות מאמרו ית"ש שצרה בדבר הזה צמאמר ההוא והאדם לריך לבעלות האותיות אלו למקור קדושתם

ובאותיות אלו הם החיות שכל דבר המחוי בדבר ההוא והם הנ"ק שאדם יעלה באכלו והנה לפי דרכינו הנ"ל שמאלו האותיות צה הדיבור נמלא שהדיבור תלוי לפי אכילת האדם ומאכילה צה הדיבור ולכן אחז"ל אין התינוק יודע לקרות אצח ואמא עד שיטעום טעם דגן שמאכילה זאת צה דיבור זה שמוליא האותיות הדיבור מהמאכל ולכן אמר הכ' לדיק חוכל לשובע נפשו שמשציע נפשו באותיות ההמה מולא פי ה' והנה הדיק האוכל רק לשובע ולא יותר ואינו מכנים צתוך מעיו מותרות המאכלים רק לפי נרכו אזי ע"ז אינו מדבר ג"כ רק כפי נרכו כי אין לו דבורים רק כפי נרכו שמוליא אותיות הדיבור מהמאכלים שאוכל רק לפי נרכו אצל הרשע שצטן רשעי' תחבר ומכנים אל מעיו מותרות מאכלים ע"ז מדבר ג"כ דברים יתירים לשון מדברה גדולות ואומר ללשונינו נגציר ומדבר נשכ"ר ודברי' בטילים וז"ש בעל מסדר ההגדה ה"ל לחמא עניא על שם הכ' לחם עוני שפי' חז"ל שעונין עליו דברים הרבה הפ"י שצאו ע"ז לדבורים קדושים ע"י די חכלו אצבתנא צארעא דמזרים ע"י אכילתם הוליאו הנ"ק כנ"ל שהוליאו האותיות שה"י ג"כ שם בגלות מזרים ומהם נעשה התורה והארכנו בזה לקמן צענין הנ"ק שה"י תהילה במזרים צלומח ואח"כ בצעל חי ולמד אותנו אח"כ ארך להתנהג באכילה שיה"י לנו דיבור של קדושה כמו שה"י במזרים וז"ש כל דכפין ייתי ויכול שאינו אוכל רק כשהוא רעב כנ"ל בצחי' לדיק חוכל לשובע נפשו ולא מותרות ע"ז כל לרריך ייתי ויפסח מלשון פה סח שאינו סח צפיו רק הלארריך ולא יותר מכדי הלארריך כנ"ל וסיים השתא עבדי לשכח בצאח צני חורין ויה"י ג"כ כמו שה"י

בשמהכלל משפיע להאכל אז הוא כענין כ"ל גומל דלים אכל זכו לבמוני עם ולכן לריכים לרדוף אחר פרנסתם כדרך הכריך לדבר לריך לרדוף אחר דבר המצטרך לו ל"כ הלדיקים הפרנסה רודפת אחריהם כי הם עושים עוונות גדולות להדברים הנאכלים ומעלים בני"ק שבהם והמאכל לריך להם יותר משבהם לריכים להמאכל והמאכל רעב שיהי נאכל להם כי ענין רעבון כולל על כל תשוקה לדבר נקרא רעב כמ"ש לא רעב ללחם ולא נמלא למים כ"א לשמוע את דבר ה' נמלא שלטשות רלון ה' המשחוקק לדבר ה' נקרא ג"כ רעב ולכן בני"ק שהם צחוק המאכל רעבים שיהי נאכלים ללדיקים וזהו ה' תערומות ישראל על המן שהי כזרע גד כי המן ה' לחם אצירים שחז"ל לחם שמלאכי השרת אובלים שהם רוחניות ולא ה' לריכים להעלותו מגשמיית לרוחניות והם צקשו לעבוד את ה' בזה שיהי מעלים את המאכלים מגשמיית לרוחניות ח"ש והמן כזרע גד שהמאכל משפיע לנו והוא לנו גומל דלים ואנו זכרנו את הדגה אשר נאכל בצמרים שהי שם נ"ק להעלות כ"ל באריות ובי' אז דג הדי מקמי גי' כ"ל שהמאכל המשפיע ה' לריך לנו והי' אותיות דג וכה עתה בגלות ג"כ להעלות נ"ק ח"ש הא לחמא עניא די אכלו אצבתגא בארעא דמזרים שהלחם ה' לחם עוני שהי' לו צחי' דלות ועניות כ"ל שהמשחוקק ומתאוה לאיזה דבר הוא צחי' דלות ועניות מאותו דבר ח"ש שאז ה' לחמא עניא וכה ענין אכילת הפסח ומלא ומרור ושתיית הדי כוסות הכל להעלות נ"ק לתקן חטא אדכי"ר שממנו נמשך אח"כ גלות מזרי' כו' ועשאו כמזלכה וכו' וכו' הכל ועתה מתעורר כן ח"ש כל דכפין בני"ק שצחוק המאכלי

בזמ"ל שיתנה התורה ע"י האותיות שהוליו ממלרים כן עתה תורה חדשה מאתו הלא כ"ל ועד"ז פ"י הכי' אני ה' אענה את השמים והשמים יענו את הארץ והארץ תענה את הדגן והדגן יענה את ירעאל כי אני ה' אענה את השמים רומז על מדריגה עליונה גבוה יותר מצחי' שמים ששמים הוא מדה תפארת ובה השפע למדה זו ממדות עליונות יותר ח"ש ישראל מפרנסין לאציהם ששמים ששמים הוא מדה תפארת כ"ל ואז הוא מדה חכמה שמשפיע לתפארת הוא אז למדריגת שמים וישראל כוללים צעודתם עד צחי' אין שמשם שפע לחכמה כמ"ש והחכמה מאין תמלא ח"ש מפרנסין ומיזיחין שפע לאז של שמים ח"ש אני ה' אענה את השמים ולפי דרכיו אענה פ"י מלשון עני' והרמת קול ולעקב אותיות הדיבור כ"ל שהחיות שכל דבר הוא האותיות נמלא שהשפע החיות הנשפע לכל דבר מאתו י"ת שמחי' את כולם יורד ע"י האותיות ח"ש אענה את השמים שאשפיע האותיות לצחי' שמים והשמים יענו וישפיעו חיות אלו האותיות לארץ והארץ תעני את הדגן כ"ל ע"ד כ"ל והדגן יענו את ירעאל שעל כל מולא פי ה' האותיות שכל הדברים יחי' האדם כ"ל וישראל מו'זיחין בני"ק ומעלים אותם לשורשם :

א"י ע"ד שפירשו מ"ש זכרנו את הדגה כו' והמן כזרע גד הוא ע"ד שחז"ל מ"ע מהדר אפי' דדי' מגי' דליתן לי' צלגה כי היכי דלא לכסוף וכו' אם העשיר גומל כדרשחם ז"ל ג"ד "גומל" דלים אכל אם העשיר מקבל ע"י השפעתו לאחר אז הדי' מקמי גי' ומהדר אפי' הדי' לגי' כי אין כאן כסופא ועד"ז כענין בהמאכל שהאכל ניזון ממנו

שכס רעצים ומשתוקקים שיביא נאכלים להוציא בני"ק ולהעלותם ייתי לכאן ויכול ויביא נאכל ונעלה בני"ק כי עתה עת להעלותם כני"ל כל דלריך בני"ק הצריכים לתיקון ייתי ויפסח וידלג לאדם שיאכלנו ויחוקנו כי עתה מתעורר עת העלאת בני"ק כמו שהוציאו יקר מזולל מאז כן עתה גי"כ עת רצון לזה גם ויפסח וידלג לאדם שיאכלנו ויביא צבחי מדבר כני"ל שמהמאכל נעשה דיבור וזהו פסח סח מרומז גי"כ צמי"ש ויפסח לשנה הבאה צאנעא דישראל ולא נאטרך עוד לצירור בני"ק רק כמו שאכלו ישראל צמדבר שהי לחם חצירים שהי אררצה המאכל עושה להם עוצה לצררם ולאכנסם ולהצוהם לקדושה (ד"ז) אינו יודע מקומו היכן שייך).

רי"ל עוד כי הי' דל"ת הויות וכמו שהארכנו על ענין הדלות מהתענוג ועי' מ"ש צפי צלק עי"פ הן עם לצדד ישכון צי צחי דלות וזהו ענין מ"ם סחומה דלמרחבה המשכה מהתחצרות צי דלתי"ן הללו להגון עלינו לשמרינו מכל רע שמכל זד ובהי מוקפים מהקדושה ועד"ז (רצום) הי' כל שצט מסוגר כחומה כמ"ם סחומה ומ"ם גי' גואל וצי' דלים שצאשה צחי מ"ם גי' חלב ח"ש לשקוד על דלתותי יום יום כי עיקר השפע נמשך מצחי אות יו"ד לאותיות וי"ד הרי יו"ד ובשנעשה מכל די מ"ם עי"ז נעשה צי"פ יום מצי דלתי"ן ח"ש לשקוד על דלתותי להכניס אער בלבו על עוונותינו שגורם צי צחי דלות בני"ל ולשקוד ולעשות תשובה מצי צחי יוד אותיות יום ח"ש צריך לכנס שיפור שני דלתות ואח"כ יתפלל עי"ד בני"ל להכניס מקודם אער בלבו עי"ז על צי צחי דלות על כבודו יתי ועל כבודם של כנס"י ולכן מגזיכין ההערה רומז שמגזיכין התשובה הזאת

והקערה שרומזת לכנס"י הכונסת לגי' מלות צחי גי' אצות ואומרים הא לחמא עניא שהי' דל"ת הויות צחי עניות די אכלו אצבתנא שלא נכנעה היו"ד לדל"ת להעשות הי' להיות יחוד ולא תאמר אי"כ שלא הי' יחוד בני"ל אין שום שפע לז"ח כל דכפי"ן ייתי ויכול כ"י רק שהוא צבחי דלות לא צעשירות כמו שרצונו י"ת להטיב ומסיימין לשנה הבאה צני חורין שיסתוקק עי"י הי' עילאי יוצל הגדול עלמא דחירות וי"ל להיפוך די אכלו אצבתנא שנכנס שפע היו"ד לחוך כדי ונעשה הי' ח"ש הי"א לחמא כ"י :

שאלת הבן למה אנו עושין שינויים שמלה זכר לעבודותינו צמלרים כמ"ם צמפרשים שהוא מאכל עבדים וכן מרור זכר לזימרתו את חייבם ועושין זכר לחירות הפיבול וההסיבה ממ"נ כיון שכבר גאלנו י"ת מה לנו לעשות זכר לעבודותינו ומשיבין לו עבדים היינו כ"י ובהי' מן המילר קראתי יי' ועניו צמרח צי' ונתקיים אורך כי עניתי ותיי' לי ליטועה העינוי עלמו כי עי"י העינוי נקצצו בני"ק ח"ש ועבדום וענו. אותם ארצע מאות שנה וגם את בגוי אשר יעבדו דן אנכי תיבך צעת העינוי גם העבדות הי' עוב לנו שעי"ז היינו מרגילין עלמינו לקבל עומ"ש שעי"ז צאלו אח"כ למדריגה זו שנוכל לקבל עומ"ש ח"ש מתחיל צגנות ומסיים בשנה פ"י שצה העבודה עלמה שאנו עבדים להקצ"ה כמ"ם כי עבדי הם כי המלרים ראו צמלות שאנו נהי' עבדים לעולם בלי שום חרות ולכן תפסו אותנו לעבדים אצל י"ת הפך זה ולקחנו להיות עבדיו ולא עבדים לעבדים וזה העבדות הוא שנה לנו :

עבדים היינו לפרעה צמלרים מורה על הוצ"ה פ"ה רע כי פרעה הי' יונק מאחורי העורף ולא הי' מניח להם

להם להוציא דיבור של קדושה כמו מי שנחמד לו דבר בגרונו ואינו יכול להוציא דיבור וזהו במלרים במלר ים :

ויצייאנו ה' כו' (ציד חזקה) שהגם שהי קטרוג עלינו הללו עע"ז והללו כו' עכ"ז גאלם י"ת כו' מי יאמר לו מה תעשה וזה פי' אם לא ציד חזקה אמלך עליכם אם לא יהי לכם מעש"ע ח"ש אח"כ ציד חזקה וצרוע נטוי שעוד ידו נטוי עלינו לעשות לנו עובות ציד חזקה ולהוציאנו מתחת כח היצה"ר שאלמלא הקצ"ה עוזרו לא הי' יכול לו ח"ש ואלו לא הוציא הקצ"ה כו' הרי אנו כו' משועבדים היינו לפרעה לביצה"ר :

ואלו לא הוציא הקצ"ה את אבותינו ממלרי הרי אנו וצנינו כו' נקדים לפרש המאמר בכל דור ודור חייב אדם לראות עצמו כאילו הוא יצא ממלרים שנאמר והגדת לבנך כו' בצאתי ממלרים שלא את אבותינו בלבד גאל הקצ"ה אלא אף אותנו גאל עממם שנאמר ואתנו הוציא משם למטן הוציא אותנו לתת לנו את הארץ ולהבין מה שכל הדברים כיון שאמר כבר בכל דור חייב אדם לראות עצמו כאילו הוא יצא למה לפרש אח"כ שלא את כו' אלא אף אותנו גם ככל הפסוקי שהוציא דמאי אולמי הפסוק ואתנו הוציא משם כו' מפסוק הקודם בעבור זה עשה ה' לי בצאתי ממלרים וצממנה צממת לא הזכר רק בכל דור ודור כו' עד בצאתי ממלרים וצממנה שם דלריך לומר ואתנו הוציא משם והענין כי פירוש וכל הדברים הוא שלא תטעה לומר שרק אבותינו בלבד הם במלרי ואותם גאל הקצ"ה ומ"ש עשה ה' לי בצאתי ממלרים יהי הפי' כו' אלו לא הוציא י"ת את אבותינו היינו ג"כ משועבדים אבל לא תדע שהפי' שאנחנו

ומש היינו שם כמו שהי' כן צממת שכל הנשמות שעתידין להיות עד סוף כל הדורות היו שם כי הי' מוכרח להיות כך כי גאלתינו ממלרים הי' הפתח והשער והתחלה לכל מיני גאלות ועובות ואלו הי' אח"כ מי שלא הי' במלרים ונגאל משם לא הי' אפשר שיזכה לשום טובה ושלימות ושום גאלה וזהו שהוציא אח"כ שלא את אבותינו בלבד כו' ע"ד הנ"ל שלא הי' גאלתינו רק מלד אבותינו רק אף אותנו בעצמנו גאל עממם והוציא ראי' מפסוק ואתנו הוציא משם למטן הוציא אותנו לתת לנו הארץ שאלמלא לא היינו בעצמנו שם לא הי' אפשר להוציא אותנו אל הארץ כי א"י לקבל שום טובה רק ע"י גאלה זאת ומוכח שאנחנו בעצמנו ממש היינו שם וכן עד סוף כל הדורות כל הנשמות הי' שם ושהי"כ יצאו כל צבאות ה' מאמ"ל ולפי"ז לריך להבין דברי המגיד כאן שאמר ואלו לא הוציא הקצ"ה את אבותינו ממלרי הרי אנו וצנינו וצני צנינו משועבדים היינו כו' דמשמע כאלו חיי אנחנו בעצמנו לא היינו שם וצממת המגיד בעצמו סיפר לקמן שאותנו ממש הוציא משם כנ"ל אך הפי' כי כל ענין יצמ"ל הי' הכל במחשבה הקדומה קודם צריחת העולם ומשם צא להשתלשל ונתגלה יצמ"ל אלא פרעה שהוא לשון גילוי כמו כי פרעה אהב לשון גילוי שנחגלה אז הענין יצמ"ל העליונה ח"ש ואלו לא הוציא הקצ"ה את אבותינו מורה על מחשבה שהיא אצ למעשה ומעשה בן לגבי מחשבה הרי אנו וצנינו פי' שהיינו במעשה משועבדים לפרעה בהחגלות אלו לא הוציא ית' מקודם את אבותינו המחשבה וכן אלא האדם העיקר הוא המחשבה שהוא מקור המעשה וא"כ כיון שעיקר הוא המחשבה תטעה לומר שאם

שאם כולנו חכמים ונבונים יודעים את החורה לא נטרך לספר צימ"ל כיון שכבר יודעין במחשבה לז"ח שאינו כן כי מה שעתה אתה חכם ונבון הכל ע"י יצימ"ל כמ"ש צהוליתך את העם ממלרים תעבדון כו' ולכן אפילו כולנו חכמים ונבונים יודעים את החורה מזה עלינו לספר צימ"ל כו' והענין עוד כי כ"י צס' שפרעה היה יונק מאחורי העורף ולא היה מניח השפע לרד כי השפע יורד מהמוח דרך ניטורות להלצ ומשם להזרועות ומתפשט לכל האצרי ופרעה היה יונק מאחורי העורף ולא היה מניח השפע לצוא להתגלו והנה הפוך העורף נגדו הוא הפך וכיון שגבר עלינו חסדו והוליתו מפרעה ונעשה שפעם צו והיה פרעה לשון גילוי כמו כי פרעה אהרן כנ"ל כי על ידו נעשה הקציה משוצח ונתגלה השפע מזה עלינו לספר צימ"ל ולפרסם ולגלות כבוד מלכותו ע"י ז"ש שכל המרצה לספר צימ"ל ולפרסם ולגלות כבוד מלכותו הרי זה ית' שנקרא זה אלי משוצח ומתגלה כבוד מלכותו משוצי"ח גי ספירי"ה עה"כ שצח הכל לזכירות ראשון ופרעה עה"כ ג"כ שמו כמנין משוצח ש"י מפלתו נעשה ית' משוצח וצח הכל לזכירות הראשון ספירה ראשונה גם פרעה לא מת כדי שיספר צימ"ל כמ"ש ואולם צעבור זאת העמדתך כו' ולמען ספר שמי כו' :

מעשה כו' צצני צרק והיה מספרים צימ"ל כל אותו הלילה כו' יש לדקדק אותו הוא לשון זכר והלילה הוא לשון נקיבה י"ל כי הנה גם יצימ"ל היה שהעלה ית' אותו למדרגה גבוה עליונה שלא היה לפי מעשינו אז רק למען חסדו ית' שלא נשחקו ח"ו שם כידוע שלא יכלו להתמהמה אפ"י רגע א' דהיה נכנסים ח"ו צשטר ה"י מנש"ע והיה

נשקעים ולכן פתאום בעלה ית' אותו למדרג' עליונה ודביקות נפלא מאוד מאוד אבל זה אינו מתקיים תמיד כי כיון שלא היה זה לפי מעשינו לילך ממדרגה תחתונה למדרג' שלמעלה ממדרגה זו וכן ממדרגה למדרגה עד מדרגה עליונה רק שפסח ית' ודילג על כל המדרגות תחתונות שלא נכנסנו בהם והביא אותו לעליונה ולכן צריך אח"כ לספירי כידוע ולכן לא היה אז גאולה שאין אחרי גלות וגאולה רק שירה חדשה שצחו גאולים כמאמרם ז"ל כנקיבה שולדת וחזרת ויולדת ולעמיד יהיה שיר חדש צמדריגות זכר וע"י שאנו מספרים צימ"ל נחטורר ענין הגאולה וע"י נמשיך לגאולה העתידה שיהיה שיר חדש זכר וז"ש למען תזכור את יום לאתך מאמ"ל לשון זכר משפיע תעשה את יום זה צמדריגות זכר לכל ימי חיך הלילות שהם צקטנות וחשכות להאיר אותם וז"ש כל ימי חיך כו' להביא לימות המשיח שעי"ז נביא ונדבק את ימות המשיח שיצוא צ"צ וז"ש שהיה מספרים צצני צרק כנ"ל שימ"ל ה"י כדוגמת צרקים שפתאום מאירים ואח"כ חוזרים לקדמותם והיה מספרים לשון זכירות כל אותו הלילה להמשיך מהגאולה שהיתה רק צצחי לילה נוקבא לחצרה ולהמשיך הגאול' שלעמיד שתיבה מדרגות אותו דבר שיר חדש וז"ש ולא זכיתי לשון זיכור והארה שתאמר שימ"ל זלילות הפירי שיצוא הארה מצחי של יצימ"ל להשכות וז"ש שתאמר ממילא עד שדרשה כו' למען תזכור כו' :

וי"ל עוד ענין מחלוקת ראצ"ע וחכמים אם מזכירים יצימ"ל זלילות ולכאורה הלא מקרא מפורש צעבור זה עשה ד' לי וכמו שדרשה המגיד לקמן צעשה שיש מזה ומרור מונחים לפיך

וע"ז הוא שאלת הדי' בניס למח אכולים
 זלילה הזאת כולו מלח ומרור רק י"ל
 כנ"ל שמתלקותם היה שראצ"ע אמר לא
 זכיתי שנאמר וימימי' זלילות פ"י שיסכימו
 עמו חכמי דורו להמשיך ולגרום היחוד
 הגדול שהיה צינימי' גם זלילה כי עיקר
 היחוד באמת צשאר ימים הוא רק לאחר
 חלות עד שדרשה בן זומא והסכים עמו
 וכח רבים עדיף להמשיך היחוד וכן כאן
 צבני צרק והי' מסובים ת"ח גדולים והי'
 מספרים לשון זכירות צינימי' כל אותו
 הלילה כי שאתו דבר ולילה נוקצא איך
 שנעשה אז היחוד והזיווג בכל העולמות
 עד שבאו תלמידיהם והרגישו הארח זאת
 הנפלאה ואמרו הביט זמן ק"ש של שחרית
 שק"ש זמן היחוד ושחרית לשון זכירות
 שהבינו שנעשה היחוד בצבירות גדול
 ועכ"ז חכמים פליגי על בן זומא שעכ"ז
 גמר היחוד א"ח לפעול כלל עתה זלילה
 רק לריך לפעול בסיפור ימימי' להביא
 לימות המשיח לקרב זיאות משיחנו ואז
 יהיה יחוד גמור ויהיה לילה כאור יאיר
 זכבירות גדול:

ברוך המקום מקומו של עולם הוא
 מרמז למדת [מלכות] חכמה כי
 כולם בחכמה עשית כדרך האומן המהשז
 איך לעשות בנין ומעשיו נמלא שבמחשבה
 זו מקים כל הבנין והנה ע"י מעשיו ית'
 נראה קצת לאדם שמצין חכמתו ית' אבל
 כשמחזיק במעשיו יתצרך ובנפלאותיו
 מצין שאין להבין חכמתו וז"ש ברוך הוא
 לשון נסתר ומרומז למדת בינה ואח"כ
 אומר ברוך שנתן תורה שהוא צחי' וא"י
 דשם הוי' שהו"א הוא דוגמת ליגור
 להמשכה להי' אחרונה מהוי' כי ע"י
 התורה בא לוראת די' המרומז צה'
 אחרונה ואמר ברוך הוא שאפי' אחר
 המשכה מהעלם להגילוי ע"י החירה מי'מ
 באמת

כוא נסתר כי אין להשיג כמו שאמר
 צוה"ק מה שפשפתי כו':
 א"י ברוך המקום ברוך הוא ברוך שנתן
 תורה לעמו ישראל ברוך הוא כנגד
 די' בניס דברה תורה כו' הכה תי' מקום
 מורה על התגלות כבודו ית' כמ"ש
 שהמלאכים שואלים איך מקום כבודו
 ששם נתגלה אלקותו ית' והוא מלח זאת
 לשון נסתר כנ"ל וכידוע שתיבת הוא
 מורה על נסתר ח"ש כאן איך עשה
 עמנו ית' טובות ונתגלה לנו קצת לידע
 מאלקותו ית' ומליאותו ע"י התוה"ק
 שנתן לנו ועכ"ז לריך לידע שהגם שגילה
 לנו ע"י התורה אלקותו ית' עכ"ז לית
 מהשבה תפיסי צ"י ולא איתא בעלמא
 ולא הוי מיומא דאתצרי עלמא דיכול
 לעמוד על חכמתא דלי' ודי יכול לקיימא
 צ"י וזה שאמר ברוך המקום שנעשה
 התגלות קצת ממה שהי' מקודם בהעלם
 וצרוך הוא שמורה נסתר כנ"ל וע"י מה
 ילא ונתגלה העלם לידע ממליאותו ית'
 ע"י התורה לז"ח ברוך שנתן תורה לעמו
 ישראל ע"י התורה נתגלה מהעולם לידע
 ממליאותו ית' כי התורה שמוחיו ית'
 ואמר אח"כ ברוך הוא שעכ"ז ידע
 שאיך יודע ולא תדמה בעיניך שכבר נגלה
 לך הכל רק ידע שעדיין אלקותו ית'
 בהעלם וצרוך הוא לשון נסתר והעעם
 שלא נתגלה עדיין ע"י התורה כי כנגד
 די' בניס דברה תורה אי' חכם ואי' חס
 ואי' רשע ואי' שאי"ל והתורה בעלמא
 סתומה ונעלמה כי יש עדיין מי שהוא
 בעפשות ועשות בעולם ולכן לא נתגלה
 עדיין אור התוה"ק ומליאות אלקותו
 בשלימות הגמור רק לעתיד שיקום
 ומלאה הארץ דעה את די' ויסיר את כל
 לב עפש ואת רוח הטומאה יעצור מן
 הארץ וכל הרשעה כלב כעשן תכלה ואז
 יבי' התגלות אורח של התוה"ק בשלימי'

האמת גמור ויהי התגלות חלקותו ית' ומלכותו צ"צ ועתה עיקר האמונה ותכלית הידיעה שלא נדע רק לידע שיש חלקי עולם כזה דלית מחשבה תפיסה צי כלל ולהאמין בחלקי זה שא"ל להשיג רק להאמין זה ולהחזיק באמונה:

חכם מה הוא אומר מה העדות כי אשר לזה ד' כי שאלתו הוא על כל ענין המצות חכמות ופסח ומרור ושחיית ד' כוסות מה ענינם ומשיצין לו שכל אלו המצות הם כולם כהלכות הפסח כי שענין הפסח ידוע שהיה להעלות הני"ק שצלאן והארכנו בזה ע"פ משכו וקחו לכם לאן שאתם עומים לקחו כי הם עומים נשמחים ה"י צלאן שהי אוכלים הלאן את האומה שמתחלה ה"י צלומה כמ"ש רבבה כלומה השדה נתחיד ואח"כ נתעלה ממדרגת של לומה ללאן מדריגה צע"ה ולכן ה"י צמלרים עובדים להלאן שראו ששם חיות גדול עליון ח"ש ויקחו להם איש שם שהשה צעלמו ה"י צמדריגות איש שהי בו נשמות איש ולכן משיצים להחכם שכל עניני מצות צלילה הזה הם כהלכות הפסח להעלות הני"ק לכן אין מפעירין אחר הפסח אפיקומן אפיק מנה להוציא עוד הני"ק מהשברי כלים של הקדושה כידוע כי כבר הוציאו הכל ממזמרים כמשחז"ל על פי וינללו את מזמרים עשאוים כמזמרה שאין זה דגים ולכן אין אוכלים כלום אחר הפסח לזכר זה שלא ה"י עוד להעלות הני"ק כמ"ש למיל צפי ה"ה לחמם עניו וכן כל עניני פסח להעלות הני"ק כמו שה"י ענין הפסח ולתקן חטא אדמ"ר ולכן אוכלים מנה לתקן חטאו למ"ד חטא ה"י ושותין ד' כוסות למ"ד גפן ה"י והכל עושה לשם מצוה צלה תערוצות רע והמלה אופין צלי שום תערוצות הכל לתקן כנ"ל:

א"י שהחכם שואל מה התכלית צגלות צמלות אלו שאנו עושים זכר לפסח וחגיגה ומשיצין לו שאלנו ית' חשוב זה כאלו הקרבנו פסח צצהמ"ק חו שמשיצין לו כהלכו הפסח שאלנו ית' חשוב זה כאלו הקרבנו פסח ולכן אין מפעירין אחר הפסח אפיקומן שכמו שה"י חסור לחכול אחר הפסח כן עתה גי האפיקומן חשוב לפניו יתצרך כאלו הקרבנו פסח: עוד י"ל על קושית המפורשים שדקדקו מה צין שאלת חכם לרשע ששואל מה העבודה הזאת לכם והחכם אומר החכם חבל צאמת אינו קושיא שאינו דומה לשאלת הרשע ששואל מה העבודה הזאת לכם ואינו מאמין כלל שד' לזה לנו המצוות האלה וצפרע על הדברים שאינם מפורשים צחורה רק שחכמים פראו לנו אומר שאין אנו צריכים לעשות את אלה ואומר מה העבודה הזאת מה דהוי הוי ואינו מאמין שצכל דור ודור חייב אדם לראות ח"ע כאלו הוא ילא ממזרי"י ה"י ואותו הוציא משם וצכל שנה צעת הזאת מתעורר הארה עליונה שממנה היחה יציאת מזמרים ולכן משיצין לו לפי דבריו שאינו מאמין צהארת יצמ"ש צכל שנה אומרים לו מלצד זו שאין אתה נגאל עתה צכל שנה ועדיין עומאת מזמרים עליך ואינך צכלל ישראל שיוצאין צכל שנה כנ"ל כי זה אין אתה מאמין על שום צר ישראל ג"כ רק חפי"י אלו ה"י שם לא ה"י נגאל חבל צשאלת החכם אומר אשר לזה ה"י חלקינו מאמין שכל מעשינו הוא ליווי הש"י"ת רק ששאלנו שיודע הוא שמוצת ה"י חלקינו עלינו אינם כדרך המלך שמטי"י עבודתו על עבדיו מפני שהוא צריך לעבודתם להשלמת צרכו מה שא"כ ית"ש ח"ש לשום צצרא ח"י וצצרא העולם רק צצחסדו שרצה לזכות את ישראל ולהטיבם מצובו ליתן להם אחרית

אחרית עוצ ולזה הרבה להם תורה ומצות וזכו שאלתו מה החכמים שיבי מהמלות שראה ית"ש להנחילנו ומשיבין לו צרמ כי אין מפרשין לחכם ודי לו ברמיזא אין מפטירין אחר הפסח פסח מרמז על סעודת לויתן שפסח נאכל בחצורה ולויתן לשון חיבור שיבי אחר גאולה העתידה ואחר סעודה זאת לא נאמר עוד אפיקומן מזון שלא נלטרך עוד לאכילה גשמיות רק נבי צמדריגה שכי ויחזו את אלקים ויחכלו וישתו נכנים מזיו השכינה תענוג שאין שיטור וערך ויבי אכילת הסעודה שהפסח רומז עלי אכילה שאין אחרי אכילה רק תענוג רוחני כג"ל ולכן נאכל על השוצע שאין אחרי אכילה ועלם לא תשצרו זו כי מורה על שלימות ונאכל בחצורה כי מורה על סעודת לויתן שלויתן לשון חיבור:

חכם כי מה העדות י"ל ששואל מה עיקר העבדות צעוק"ז להשי"ת ומשיבין אין מפטירין את הפסח לשון פה סח בחורה וצתפילה זהו עיקר העבדות ואח"כ שלא לדבר כלל רק לסתום פיו ולכן עשה סדרי משנה מתחילין צמ"ס פתוחה מאימתו כי ומסוים צמ"ס סתומה בשלים לרמוז הג"ל שאין לפתוח פיו רק לדברי תורה ולסתום פיו אח"כ כמ"ש צמ"א:

ורשע כי שואל מה העבדה הזאת לכם וחזן מהג"ל קאמר בלשון עבודה קשה והוליא ח"ע מן הכלל כי ולהבין צמה מקבין את שניו צהשוצה זו עשה כי לו ולא לו אלו הכי שם לא הכי נגאל כיון שהרשע הזה כופר בעיקר ואינו מאמין כלל ביימ"ל צפרע שאומרים לי ולא לו אלו הכי שם לא הכי נגאל ומה לנו צזה אלו הכי שם כיון שעכשוו הוא כאן רק הענין כי למד אותנו ענה איך

להפיל את הרשע שהוליא ח"ע מן הכלל וזה צאמת מפלתו הגדולה כשמפריד ח"ע מכל ישראל ולכן אמר אף אתה כר להורות שאין קביון שניים גדול מה שהוא עשה ח"ע שהוליא ח"ע מן הכלל ואף אתה הקבה את שניו צאופן זה עלמו להפרידו מאתך ומכלל ישראל ואמור לו צעצור זה כי לי ולא לו אלו הכי שם כי וזה מפלתו הגדולה כשיפרידו מכלל ישראל שלא יבי לו אחזה צנו הגם שהוא אינו מאמין ואינו חושש לדברך אתה עשה את שלך ותאמר לו כך יתפרדו שלא יבי לו אחזה צישראל וגם עתה תוליאו מן הכלל ואז יבי מפלתו צמהרה ואומרי לו וודאי לא היית צמזרים צכלל דל"כ לא היית עתה כאן כי לא היית נגאל:

רשע כי שואל מה העבדה הזאת לכם וכי אפשר לאדם להיות זדיק בשלימות לכצוש כי"ב הי"ה"ר ולהזהר צדקדוקי תורה וצזה הוליא ח"ע מן הכלל וכפר בעיקר כי צאמת אלמלא הקצ"ב עזרו לא הכי יכול לו רק הכי לא יעצנו צידו:

לרשע הקבה את שניו כי ית"ש צרא שני חומות ללשון כדי שלא ידבר דבר שא"ל וזה הרשע שמגציר לשונו ואינו שומר דיבורו הקבה את שניו כי למה לו חומה:

תם מה הוא אומר מה זאת שמחמה שהיתה גאולה מזרים רק צצחי נוקצא שירה חדשה ולא צמדריגות דבר כמו שיבי לעתיד שיר חדש וז"ש מה זאת שכי צצחי נוקצא ואמרת אלו בחזק יד הוליאנו הכי צמדה"ד וגצורה ולכן לא הכי צמדריגות דבר אצל לעתיד הגם שהי כצצור ילא כאיש מלחמות יעיר קנאה כי עכ"ז בעיקר יבי החסדים מתגצרים

צעירוב ומלכה ומרור רומז לזכויות
וחשכות וע"י סיפור יצמ"ל אל ה' ויאר
לנו לכן מגיד גי' אל הוי' :

יכול מר"ח כו' מצעוד יום קשה בשלמא
אם אמר זר"ח ניחא שקאמר
שלא תימא שלא יספר רק זר"ח ולא
זלילה הכו' משא"כ מר"ח משמע
שמספר והולך גם הלילה הכו' ומה
מזיק מה שהתחיל מר"ח הלא כתיב
למען תזכור את יום לאחך מאמ"ל כל
ימי חיך רק הפי' כי הנה הכוונה זלילה
הזאת להוי' צנקודת פתח שהוא לשון
פתח והתחלת גילוי המציאות של הצריחה
משם ה' גם יצמ"ל וז"ש את פתח לו
כי רומז לנקודת פתח והגדה לצנך הוא
לשון המשכה שחמשיך הארה משם וז"ש
יכול מר"ח ע"ד לא היה צריך להתחיל
את התורה אלא מהחודש הזה לכם כו'
פי' להמשיך התחדשות הצריחה רק משום
כה מעשיו הגיד לעמו רומז למדריגה
גבוה עליונה יותר מהתחדשות הצריחה
הכה מהמעשה של צריחה וז"ש יכול
שלא ה' יצמ"ל ולא תלערך ותוכל להמשיך
הארה רק מהתחלת הצריחה זר"ח ר"ח
התחדשות הצריחה ת"ל ציום הכו' ר"ח
"את "השמים "ואת "הארץ שם הקדוש
גושפנקא דחמים צי' שמיא וארעא אי
ציום הכו' יכול מצעוד יום ששתלשל
הצריחה משם זה יהי עכ"פ סדר זמנים
והתחיל יום ת"ל צעבור זה כו' אלא
בשעה שיש מלכה ומרור מונחים לפניך
צרון הקדוש שאין שם עדיין שום
התחלקות ועץ הדעת טו"ר אין שם
תערובות דין כלל ועדיין אין הדינים
מתעוררין ואין הפרש בין מה שמרומז
צמלח רחמים ומרור המרומז למדכ"ד
רק שניהם לפניך מונחים בשוה שאין שם
רק מדכ"ר זר"ח ימין ולית שמאלא כי
צורש העליון אין שום דין ולרמז זה
מלכה

מתגברים ויהי צמדריגות דכר שיר חדש :
חס שואל מה זאת כי כתיב מלח ה'
היתה זאת מלח שם הוי' רחמים היתה
זאת זר"ח מלח הדין זר"ח נוקבה מורה
דין ואיך מלחך הפשוט ילאו שני
הפכיים וצמלח היא נפלאה בעינינו
והענין הוא כי י"ת צמלח רגונו אחד
להיעיב לישראל ומזה צא שמריע
להמריעין להם וזהו שמשביץ לו צחוק
יד הוליאנו ה' ממלרים צחוק יד זר"ח
דין למלרים עי"ל הוליאנו והעיב לנו
וגבר עלינו חסדו וע"י עוד לקמן :

תם מה הוא אומר מה זאת כיון שאנו
עושין כ"כ מלח צפסח לרמז
שילאנו ממלרים למח עדיין השכינה
שנקראת זאת בגלות ומשיבין לו צחוק
יד זלי התעוררות מ"ג הוליאנו ה'
ממלרים כמ"ש חז"ל הללו עע"ל והללו
כו' לכן לא היתה גאולה שלימה :

רשאינו יודע לשאול את פתח לו שנאמר
והגדה לצנך ציום הכו' לאמר
כו' תיבת לאמר לכאורה מיותר רק
הפי' שמחזק ומורה אותנו איך לחזק
כ"ל ח"ע צממונה ואת צניו ולכן חף
כשא"ל תלמד אותו שהוא יאמר צפיו
צעבור זה עשה ה' לי צלחתי ממלרים
כדי שתחזק אללו האמונה צאמירתו
כן חף שאין לו שכל כ"כ מ"מ ע"י
האמירה שתחזק אמונתו ולכן תלמדו
לומר כן ואמר צסוף בשעה שיש מלכה
ומרור מונחים לפניך מלכה רומז לעבודת
השי"ת ע"ד שאחז"ל ושמרתם את המלות
את המלות ומרור רומז להיבא"ר שעדיין
מעורב מטו"ר ולפעמים עושה מלכה
ולפעמים עושה צצירה עכ"ל האמירה
זאת וחזוק והאמונה יועיל לו שילא מכה
היבא"ר לצסוף ויעבוד י"ת צמלח וידבק
ח"ע צו ית"ש וי"ל ג"כ צעבור אוחיות

מאז ומרור גי עס צי חי והכולל משניהם גי חייפ חכמה לרמז שנמשך ממדת החכמה שעדיין אין שם דינים מחערין נשפע משם לכל החי מדות שאחריי וכולם יתמלאו השפעות חכמה כנייל ועדיין פי חייב לבסומי צפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לצרוך מרדכי שצטולם העליון כזכ עדיין אין התחלקות רע מעוב :

בעבר הנהר ישבו אבותיכם מעולם תרה כו להבין זה מה מספר לנו זמח חילוק יש בין זכ של הנהר או מעבר השני של הנהר רק הכי כי כנכ יתציי צחכמתו רזכ לצרוח העולם שיכי שבר ועונש עיי שיכי הצחירה צידי אדם להרע או להטיב ולזכ צרז העולם צאופן וצחי זלח שיכי גס זכ רע צעולם ונקראת ס"א זכ השני של הקדושה אח זכ לעומת זכ עשה אלקים והוא דרך משל אדם המציע צמראה מכה הצחירות שעל פניו מכה הצחירות צמראה ומתראה שם כמו דוגמת לורתו וכל תנועה שעושה האדם צאצרו צדרך זכ ממש נדמה שם צמראה אדם שעושה כן וצאמת ידוע שהצל ותוכו הוא ואין ממש צשום תנועה כן עדיין ענין הס"א שהוא כקוף צפני האדם והכסיל חושב שזכ גייכ אדם כיון שעושה גייכ תנועות צפיו וצאצרו כאדם כדוגמת הצורה שצמראה כנייל ונפתח הכסיל הזכ חיי אחר הס"א אצל החכם יודע שאין שום ממש צורה הכיח ולא צתנועותיכ כדוגמת לורת המראה שאין צכ ממש וכה כחטא אדכי"ר נחערב עויר ונפלו גייק יקרים מאד לתוך הקליפות לא וראה איך נשתלשל מלכות צ"ד שממנו יצא משיח לזקינו איך בענין הכי תחלה צלוע שנשחקר ושכצו צנותיו עמו ומשם צאח רוח שממנה ילז דוד ואחי"כ יחודא לזיק כמזכו הכי מוכרה לצוא אל כלתו

זיי"ש ויחשציי לזונכ כי כסחכ פני שהפנימיות הכי מכוסה כי צאמת הכי כדצבר לורך גדול שעי"ז נתגלגל שינא לאור נשמת דוד רק שהפנימיות הזכ הכי מכוסה מאד מאד חיי"ש כי כסחכ פני שהפנימיות הכי מכוסה ויחשציי לזונכ ואחי"כ רוח הצדקניות גלחה מרגליתיו של צועז הצדיק וחסככ כו ואחי"כ ישי אצי דוד שכי מכותים צעטיו של נחש הכי רצונו שיצוא אל שפתחו ואמרה להשתו ושכצה צמקומה וסבר שהיח שפתחו ומח נולד דוד עד היכן הצדקים מרגיעין וכיי עשה צחסרו יי"ח כחיי"ש זיל שצעים עסוקים צמכירת יוסף ויחודא לגוז לאנו ויי"ח לצראות אורו של משיח יכי נשמת דוד כציכול להחגלגל צכל מיני זכומות כחלה כדי שעי"ז תלח נשמתו ונשמת משיחינו :לאור מצין הקליפות וכן נשמת הצרכים הכי עדי"ז מתגלגל צכל דור עשרה דורות מאדם ועד נח ועשרה עד הצרכים וכי צכמה זכומות בעומאה עד שכי אחיי"כ צנו של תרה שכי מוכר ללמים זמסס נתגלגל נשמתו הקדושה לאור ופרסם אמונתו יי"ח צדור ודור עד שנמלאת אומה הישראלית חיי"ש חסדיו יי"ח צעבר הגברי ישצו כו הכוכר האור של הקדושה הכי שם מלד השני שנשחקעו צעמקי הקליפות שכם זכ השני של הקדושה זכ לעומת זכ כחיי"ש לעיל מהצורה שצמראה נגד לורת האדם שנגד המראה זלחק אח חזיכם אח הצרכים מעצב הנהר שהוליא נשמתו הטהורה מצין הקליפות :

איי מעצב הנהר לשון מעצב כחיי"ש ויעצור אח מעצב יבק כי הכי נשמתו עדיין עוברת ומתגלגלת שחלא לאור ולא ילחא עדיין כי הכיח עדיין צין הקליפות ועוברת ציניהם להוליאכ לאור כנייל ולזכ מצינו שמתחלה נקרא ית"ש

זרע לפסח על הגדה קודש

הנ"ק וז"ש אח"כ והיא שעמדה לאבותינו ולנו כו' בכל דור ודור עומדים עלינו לכלותינו והקצ"ה מזלילנו מידם והיא שעמדה לנו ויש לנו עמידה עי"ז שעומדים עלינו לכלותינו שעי"ז נצטרך מהם הנ"ק וישארו פגרים מחים בלא נ"ק:

עי"ל צעזר הנכר כו' הכלל הוא שא"א לשום דבר ושום השפעה להיות חיקף בתכל"ה בשלימות רק ממדריגה למדריגה לצרר ממנו כמה מיני פסולת עד שיא"א השפעה ההוא לשלימות הגמור ולכן כתיב אשה כי תזרע וילדה זכר וטמאה שצעת ימים שיא"א הזוכמא אז ממנה וציוס השמיני ימול צער ערלתו שהערלה שכורתים ממנו הוא הערלה והזוכמא מעטירת הדמים בדצוקה צו ועי"ז מפרידו הפסולת מטוב וכן היה כאן עדי"ז ואתן ליחזק את יעקב ואת עשו שעדיין לא נתצבר בשלימות ולכן ואתן לעשו את הר שעריר לרשת אותו לצרר הנ"ק כדי שכשיוקום מ"ש לו יעקב עד אשר תצוא אל אדוני שעירה נו"א משה הנ"ק ויעקב וצניו ירדו מזרימה כדי לצרר משה הנ"ק עד שיצוא הדבר לתכלית השלימות שיכיה לעתיד ועדי"ז אומרים השיצונו אצינו לתורתך וקרצונו מלכינו לעבודתך והחזירונו בשוובה שלימה לפניך ולכאורה כיון שהצרכי זו נחקן על השוובה כמ"ש חז"ל ומה ראה לומר תשובה אחר ציונה כו' ה"י להתחיל חיקף בצקשתינו על התשובה רק שא"א לצוא לשלימות התשובה חיקף כי גדולים צע"ת יותר מזדיקים גמורים וא"א לצוא למדריגה גדולה כזו חיקף רק מתחלי לריך ללמוד הרצח ולעבוד עבודתו ית"ש ואח"כ יכול לצוא לתשובה שלימה ולכן מתחילין בצקשה על התורה ועל העבודה ועיין לקמן מ"ש ע"פ ואתצור עליך ואראך מתבוססת צדמך כו' :

צרוך

ית"ש חלקי העבריים כמ"ש חלקי העבריים נקרא עלינו כי י"ת שמו נקרא עלינו ולפי הציונה שאנחנו צה כן נקרא עלינו ואם עדיין לא ילאו נשמות ישראל לגמרי מצין הקליפות רק דרך מעבר כנ"ל ונקרא חלקי העבריים ואח"כ כשהתחילו במכות על פרעה ומלרים וישראל צאים לידי אמונה נקראים ישראל ישר אל ונקרא י"ת שמו עלינו חלקי ישראל ולעתיד שיכ"ה לדיקים נקראים על שמו של הקצ"ה כמו שאחז"ל כעת יאמר ליעקב ולישראל מה פעל אל שישראל יהי נקראים אל יהי י"ת נקרא אל חלים וזכו שאנו מתחילין בגנות ומסיימין בשבח להודיע חסדו י"ת שעשה מאצרכם עד שנשתלשל אומה הקדושה ישראלית כנ"ל וחקת את אציבם מעבר הנכר כנ"ל ואז התחיל לבולאת נ"ק לצרר טוב מרע ואוליך אותו בכל ארץ בנען והוליא נ"ק כנ"ל ואתן ליחזק את יעקב ואת עשו שהי' צעשו נ"ק שצריך לצרר ולז"א ואתן לעשו את הר שעריר לרשת אותו פי' שהבר יורש נ"ק שצו מעשיו דל"א למח סידר זה כאן רק כנ"ל ח"ך יתצברו נ"ק שהבר ירש הנ"ק שצו ויוקוים עד אשר תצוא אל אדוני שעירה ונצטרך כל הנ"ק שצהבר כהוא מה שירש מעשו וזכו הטעם מה שעשה י"ת שאח"כ יושבים על א"י כדי שיתצברו מהם הנ"ק וישארו שם ובצואינו לשם צ"צ נו"א אותם ויעקב וצניו ירדו מזרימה לצרר משה הנ"ק שהיחה ערות הארץ והיה מעורבים שם נ"ק צעמקי בקליפות וירדנו שם לצררם וכאשר יענו אותם כן ירצה שעי' העינוי והוליא הנ"ק חז"ש וגם את הגוי אשר יעבודו דן אנכי שזכו צעמנו שיעבדו אותם זה היה דינים על מלרים שעי"ז נצטרך מהם הנ"ק חז"ש ואח"כ ילאו צרכוש גדול עי"ז שעינו לעבדים ילאו צרכוש גדול הם

ברוך הוא שהקב"ה חישב את הקץ לעשות בו כל הדברים שהיה צדריאות עולם הולך אח"כ להיות צפועל בינמי"ל וכן מלינו שכמו צדריאה הללו אומרים אל יצרא כו' כן היה כאן מימימים ומשמאילים הללו ע"ז כו' ח"ש חישב את הקץ והציאו ג"כ לעשות לעולם העשיה ולא נשאר בעולם המחשבה
לצד :

והיא שעמדה לאצותינו ולנו והוא קאי על המחשבה זאת עמדה לאצותינו ולנו : ולבן זיקש לעקור את הכל כו' כל הענין של הסיפור הכל איך נתבררו נ"ק צחסדיו ית"ש כי כשנתערב עו"ר הי' מחחילה הנ"ק צדומס ואח"כ צלומס שנלמח מעפר המדומס ולכן לא הותר לאדחי"ר רק לאכול לומח ולא הותר לו לאכול צשר שלא היה עדיין צבעל חי הנ"ק ואח"כ צאו הנ"ק לצעל חי ע"י שאכלו הבלמחים ח"ש רצבה כלמח השדה נתחייך כמו מאז שהי' הנ"ק הנשמוי כלמח השדה ולאן לבן היה צהס ניולוצות שהיה צהס כח לצרר מהלומח הנ"ק ולכן צחר יעקב לשכרו אשר תלדנה הלאן כו' כל אשר לבן צו שהלצנונית שמחיר צו היה מורה על נ"ק שצו וכל שהיה צו נקודה לצנה היה של יעקב וזה היה עבודת יעקב אלל לבן להפריד העוב מרע וצירר נשיו וי"צ שצעים שהס הנשמוח וצני לבן הבינו זה ויאמרו ומאשר לאצינו עשה את כל הכבוד הזה כבוד הרמח לקדושה ח"ש וילל חלקים את מקנה חציקס רומח לקדושה ולקח הנ"ק מלבן ורחל ולאח אחרו ג"כ כי כל העושר אשר הילל חלקים מאצינו כפרשות עוב מרע ואמרו צחכמתס העוד לנו חלק ונחלה צצית אצינו הלא נכריות נחשצנו לו כי ידעו שאינס מחלקו כלל וכלל שהס העוב והוא ברע ושאלו צדרך

השאלה חס יש עוד חלק ונחלה שס מני"ק וכל אלו הנ"ק שהיה עתה צבעלי חיים שאינס מדברים הס שנחפשעו אח"כ בגופות צניי ס"ר נשמות ולכן כשרדף אחריו ציקש לעקור את הכל ליקח ממנו הכל ולערב עו"ר רק ית"ש אמר לו השמר לך מדבר עם יעקב מטוב ועד רע לזאת היתה עבודת מלרים ללאן שראו שצזה יש דבר שיש צו חיות גדול חבל לא הבינו הדבר על צוריו כדרכס לעבוד לענפים ולא למקור כל המקורות והי' הנ"ק משוקעים צע"ז של מלרים ח"ש ויעקב וצניו ירדו למלרים לצררס ח"ש כי אין מרעה ללאן אשר לעבדיך כי כצד הרעב ואין נ"ק צהלומח ח"ש ויהי שס לגוי מלמד שהי' ישראל מצוויניי שס לי ליון וסימן מסומנים ומרומזים שס שהנ"ק שצלאן הס הנשמות של צניי אח"כ וכ"א מישראל היה החיות משוקע צלאן מלרים ולכן אח"כ היה לגוי גדול וזה שאזכ ית"ש לקחת שה לפסח ח"ש משכו וקחו לבס לעלמיכי ממש תקחו ע"י לקיחת שה ח"ש ויקחו להס חיש שה שזה השה הי' צו נשמות איש וכ"א מישראל הי' כחו יפה להכיר השה שחיותו והנ"ק ששייך לו צתוך השה וצשה אי' הי' כמה נ"ק ששייך לכמה צניי ואמר ועלס לא חשצרו צו כדי לצרר הקדושה שהוא הברר מעלמות שרומח לקליפה ולהכרות שהקליפה אין צה ממש כשאין צו קדושה ולכן אין פסח נאכל אלא למנוי שצודחי הזמין להס השיט"ש להמנות עליו שזה חלקס צקדושה ח"ש שה לבית אצות שצשה הזה היה מלוצשים ומגולגליי האצות שלו למשל יכול להיות שצשה אחד הי' נ"ק שהיה צתרח והולך לצירור ולכן לא היה להס כח הדיבור כמ"ש צס' שלא היה להס דיבור של קדושה רק כליפסוף צעלמח ועכשיו ע"י מס"י

זרע לפסח על הגדה קודש

שמסרו נפשם על מלכות השם ואמרו
השכינה חזי במאי זרע קאחינא קמך
איך מסרו בניך נפשם על מלכותך וזכר
נתזרר החיות שהיה צטלה ונעשה להם
דיבור של קדושה פה סח וז"ש וירד
מלרימא אנום על פי הדיבור שמקודם
לא היה להם דיבור של קדושה כנ"ל כי
הדיבור הוא באותיות א"ב המתחלף
ברל"א שפרים ונפלו אלו האותיות שהם
נ"ק לחוך מלולי מלרים ואח"כ כתיב
בשצעים נפש ירדו אבותיך רומז לני"ק
מ"ז י"ב ז' מלכין וכ"א כלול מ"י הם
שצעים נפל כ"ז למלרים ועי"ז לא היה
לנו כח הדיבור ועתה שמך ה' אלקיך
ככוכבי השמים לרוכ כי כוכב הוא
אותיות כ"ו כ"ז כי הכ"ז אותיות שהוזר
בגלגלים פנים ואחור ברל"א שפרים
שרשם ומקורם ומרכזם השם הוי"ב ז"ה
שגי כ"ז וזכו שאמר אלקיך ככוכבי
השמי' שרומז זכר שניתן להם דיבור של
קדושה מרל"א שפרים מאותיות א"ב
והשם הוי"ב ז"ה :

בשבעים נפש ירדו וכו' שכ"א וכניע
אומה אחת כי כל שצעים
אומות היא במלרים ולכן ועתה שמך
ה' אלקיך ככוכבי השמים לרוכ כי הכניעו
כל השצעים אומות וזכרו כל בני"ק :

ויגר שם מלמד שלא ירד להשתקע
אלא לגור שם מלמד אותנו זכר
איך להחגבר א"ע באמונה ולצטוח בו
ית"ש כי חיבב בשעת ירידתם למלרים
האמינו שית"ש יעלה אותם הגם שידעו
שאיך עבד יכול לזרות ממלרים עכ"ז
האמינו וצטחו בישועתו ית"ש ואמרו
ז"ל בזכות אמונה ילאו ממלרים :

יהי שם לגוי גדול מלמד שהי' ישראל
מלויינים שם כו' תיבת שם מיותר
כיון דכתיב וירד מלרימא ויגר שם הל"ל

ויהי לגוי גדול וכן מ"ש עבדים היינו
לפרעה במלרים ויוליאנו ה' אלהינו משם
ג"כ ח"י משם מיותר לכאורה רק לכורות
איך שהיינו במקום עינופת מאוד ערות
הארץ מקום עומאה מלאה גלולים ושם
היו משוקעים נשמותינו בקרב וצתוך
מלרים ממש כמ"ש גוי מקרב גוי בקרבם
ממש היינו משוקעי' ולכן אמר ויהי שם
לגוי גדול שהיו ישראל מלויינים שם כדרך
ליון וסימן היינו מסומני' ומרומזים שם
אף שלא היה נראה עדיין עם צדי
בהולאה מכה אל הפועל היינו שם
מסומנים ומרומזים וז"ש ויוליאנו ה'
אלקינו משם שאין הדבר כמו שהוא
בארץ אחרת דחינו משוקע שם שאל
ללאת רק מהארץ הזאת אבל לנו היינו
משוקעים בקרבם ממש היו נשמותינו
וז"ש אח"כ וירצו ויעלמו במאוד מאוד
ותמלא הארץ אותם שהארץ היתה מלאה
נ"ק מנשמות ישראל ולזה פרו ורצו מאוד
והוליאנו אלו הנשמות העשוקות שם בארץ
ההוא כמ"ש רצבה כלמה השדה נתתיך
שהי' נשמותינו תחילה בלומח ואח"כ
צבעל חי כמ"ש לעיל :

ואעבור עליך ואראך מתצוססת צדמך
ואומר לך צדמך חיי כו' כי
ארז"ל שישראל ה' אז כעובר הנשמת
מרחם ותחלה היינו שם צבחי' עיבור
ואח"כ לידה מתצוסס' צדמך ואח"כ
צבחי' יניקה שדם נעכר ונעש' חלב ולכן
"לך" צדמייך "חיי ר"ת חלב והענין
ע"ד שכחצנו לעיל ע"פ אשה כי חזרית
כו' שמתחלה הכל מעורב מעורר עד
שנריך לזרר מעט מעט הפסולה ונשאר
הזך ונקי לצד וכן החינוק במעי אמו
שניזן ממה שאמו אוכלת ועיקר גידול
החינוק שם מדם נמלא ניזון מכה
התערובות המאכלים שכל המאכלים
מתערבים בכה הדם של אמו ומזה הוא
חינוך

זרע לפסח על הגדה קודש

חיות החינוך מעורב כח המאכלים בדם
אמו נמלא שניזון מתערובות ולא
מתערובות צירור זך ונקי של המאכלים
רק מפסולת שהוא דם ומונח בתוך פסולת
עכור וזוכמה מאוסה ואח"כ כשהוא
יונק מחלב שדם נעבר ונעשה חלב
נמלא שניזון מדבר נקי וזך אבל עכ"ז
ניזון מענין תערובות שהמאכלים
מתערבים בכח הגוף שהוא הדם וממנו
נעש' ונחברר חלב נקי ולא מתערובתם
ואח"כ כשמגדל החינוך אוכל הוא
בעלמו וניזון ממאכלי עולם ולא
מתערובתם ולכן יכול לדבר באותיות
שמזכר צפ"ע לירופי אותיות בני"ק
מהמאכלי בני"ל באריות צפי כהא
לחמא עניא כו' ולכן כל הענין זה הי'
בישראל בעובר הנשמט מרחם והי' תחילה
בתוך ערות הארץ מזרים כעיסור ואכילתם
הי' מהם צענין הג"ל כעיסור בדמיון חיי
ניזון בתוך מעי אמו ואח"כ מחלב בני"ל
שמרומז צר"ת ילך "בדמיון ית"י ר"ת
חלב שדם נעבר ונעשה חלב וית"ש עזרם
עד ותרבי ותגדלי שבאו למדריגות
גדלות שניזון צפ"ע בני"ל כי ע"י דם פסח
ודם מילה נחברר הזוכמה מעט מעט
עד שבאו למדריגות גדלות ותרבי ותגדלי
כו' ועיין עוד לקמן ע"פ או הניסה
חלקים מענין זה :

וירעו אותנו המזרים כי זאת היתה
עיקר כוונתם להחטיא אותנו
שנתערב בהם ונלמד ממעשיהם ועשו
אותנו לריעים ואכזבים וחצירים להם
וז"ש וירעו אותנו המזרים לשון התחברות
וריעות ועי"ז עשו אותנו רעים לרע וז"ש
וירעו אותנו המזרים ועי"ז ויעונו ויתנו
עלינו עבודה קשה שע"ז הי' כוחם גובר
עלינו כי עיקר כוחינו הוא כשאנו
מופרשים ומוזדלים מהם כמ"ש ואבדיל
אחכם מן העמים להיות לי וכו' שהביא

המגיד ראינו מהכח נתחכמה כו' כי זה
הי' חכמתם של מזרים להתחבר אותנו
להם וזה שנאמר ויעבדו מזרים את בני
ישראל וזמה הי' כוחם עלינו בדרך צפה
רך שעשו אותנו לאכזבים להם ע"י הצב
נתחכמה לו שעלתם הי' שילמדו אותנו
חכמות רעות חכמות חיזוניות שלהם
ועי"ז ידוחו אותנו ח"ו מאמונתנו ויוכלו
ח"ו להתגבר עלינו ע"י שיעשו אותנו
חכמים בחכמתם החילונית והי' ית"ש
עזרנו וקרננו לחכמת התוכ"ק :

ונצעק אל הי' שזאת הי' עיקר לעקתינו
כזיכור רק בשבילו ית"ש שבצרתם
לו נר וזכו שהביא ראי' מפסוק ותעל
שוועתי שהעלו שוועתם למעלה על השכינה
העליונה ומדות עליונות הי' שוועתם
דחינו אל האלקי' בשבילו ית"ש מן
העבודה הזאת היתה עיקר שוועתם יותר
מעל העבוד' שעבדו למזרים בחומר ובלבנים
לא הי' קשה צעיניהם כ"כ רק שוועתם
בשבילו ית' ויתעלה ואמר וירא את ענינו
שהגם שטיקק לעקתינו היתה את פני
הי' בשבילו ית"ש הוא ית"ש עשה העיקר
בשבילנו שראה את ענינו כו' כי אני
לדודי ודודי לי ומן המילר קראתי יי'
בשבילו ית"ש וזה פ"י לרב ויגון אמלא
ועכ"ז רק ובשם הי' אקרא בשביל שמו
ית"ש וי"ל ג"כ שוועתם אל האלקים מן
העבודה שנעקתם הי' שאין עבודתם
להשי"ת כראוי וכ"ז הי' כשמת מלך
מזרים והי' להם מגוחה ושכל קאת
לישב עולם :

ובל הבת תחיון שטיקק כוונתו הי'
לגרום שלא יהי' השפע יורד בצחי'
דבר רק בצחי' נוקבא :

ואת לחיניו זו הדתק אשר מזרים לחז"י
אותם כי הי' אפשר לפרש ג"כ
על ענין הצנים וכיוצא בזה שישראל
בעולם

זרע לפסח על הגדה קודש

בעצמם הי' פורשים מנשיהם שלא להוליד כמ"ש חז"ל שגרשו את נשותיהם וז"ש ואת לחינו לא תפרש כנ"ל רק זה הדחק שאונס עשו להם בגדול דחק ומצוה ראי' דכתיב אשר מלרים לוחלים אותם ולא הם לעצמם :

ויציאנו הי' ממלרים כו' לא ע"י מלאך כו' רק הקב"ה בכבודו ובעצמו וזה הורה לנו ית"ש לחזק אמונתנו ובעתונו צו ית"ש ללא שנק ולא ישבוק לנו כי אמרו ז"ל כשצא ית"ש להציל את מצרים מהכשף האש אמרו המלמכים אנו נלך להצילו ולא אתה בעצמך שאין זה כבודך אולי יהי' חוטא אח"כ נפניך כמו אדכ"ר והשיב ית"ש הוא נק' מצרים ארכבו וגלוי לפני שלא יחטא ולא אעזבו לעולם וכן הורה לנו ית"ש צמה בגאל אותנו בעצמו שבודאי לא יעזוב אותנו ית"ש לעולם ועיין עוד לקמן בסוף דרוש פסח על זה :

משארותם נרורות בשמלותם על שכמם להצין מה לנו צוה שנדע אם הי' על שכמם או צמ"ח ומה סיפרה לנו התורה הקדושה צוה גם לר"ך להצין הא כתיב וגם לידה לא עשו להם וכתב זכרתי לך חסד ועוריק להצנת כלולותיך לכתך אחרי צמדבר צארן לא זרועה וא"כ שאמונה הגדולה זאת היתה צם למה הי' להם לישא משארותם על שכמם רק הענין שצמחת זה שהשמיענו הכתו' שהי' על שכמם צוה מתרן לנו הקושי' הזאת שמה שנשאו הצלק הי' רק כמאן דמשדי צתר כתפיו שאינו עושה הדבר הזה עיקר רק מותרות ואין מחשבתו ע"ז כן צמחי' זו נשאו הצלק :

גם רמז כי יש השפעות חילוניות דבר שאינו עצמיות המחשבה למשל כשנר"ך לגלגל הטיסה נועל כלים ומגלגל וזו אין

עיקר הכוונה כי עדיין אין תכלית הדבר שהוא הפנימיות ועלמיות הדבר שפנימיו' הדבר הוא שיביה לו מה לאכול ועתה הוא רק הכוונה ולא העלמיות התענוג ועד"ז כשטורה צמו"מ אין זה חפלו הפנימיות צמחה שהוא רק הוא עתה עוסק בענין זה בחילוניות כדי שיוכל לצוה לפנימיות הרלון שהוא הריחה ולהנות ממנו זהו עלמיות ופנימיות מזה הדבר והנה גאולה מלרים עדיין לא הי' תכלית שאנו מקוים לעתיד כמ"ש חז"ל שיצמ"ל יהי' עפל לגאולה העתידה ואז יהי' התגלות חלקי' גדול מאוד כנ"ל צפי' צרוך המקום כו' והי' השפעה רק צמחי' החילוניות כנ"ל שהוא הכוונה לתכלית העוצ שהוא פנימיות ועלמיו' שאנו עתידים לצא לעתיד לצא לעלמיות פנימיות רלונ' ית"ש חז"ש חז"ל עתידים מלות צמילות לע"ל כי עתה מעשה מלוח צמ"ח מ"ע רק ע"ד כי נר מלוח וכו' שהנר הוא כל להחזו צו האור של התורה מעלמות ית"ש פנימיות אור ח"ם שצמחי מעשה מלוח אין מקום אחיזת האור שהוא חבל צמחת מעשה מלוח בעלמה אין עלמיות האור וכה ראי' שאם עשה צלא דו"ר לא פרתת לעולה ואמרו חז"ל שנים צלנו פסחיהם אחד חבלו לשם חכילה גסה כו' נמלא חף שעשה מעשה מלוח כמו חצירו אינו כלום כי לא אחז צהנר המלוי המצוה את האור לזה רק עתה שצריך למעשה המלוח עד"ז חבל לעתיד לצוה לצחי' עלמיותו ית"ש ולא נלערך למלות שיבי' כלים רק צוה לתכלית המלוי שחיות פנימיו' שלהם הוא עלמיות חלקותו ית"ש חבל מעשה המלוח בעלמה הוא רק כענין צחי' חילוניות הנ"ל שעיקר הכוונה הוא רק לצוה לפנימיות עלמיות חלקותו ית"ש ע"י המעשה המלוח הוא חז"ש משארותם כהשפעה היתה אז רק צמחי'

בצחי על שכמם כי הפנים מלשון פנימיות
 והכפך העורף והנה הוא צחי חילונית
 דבר שאינו עלמיות וז"ש שהיתה הכשפעה
 בצחי על שכמם בצחי חילונית ושכמם
 שכם ר"ת שם "כבוד" מלכותו שהיתה
 בגאולה רק בצחי נוקבא שירה חדשה
 כמאמרם ז"ל שיש אחריה גאולה כי
 עדיין לא היה פנימיות ועלמיות ולעתיד
 יהיה שיר חדש שלא יכיה עוד גאולה
 אחריו כי אז כבר יהי הפנימיות ועלמיות
 נחגלה וראו כל בשר יחדיו בוי ונחגלה
 כבוד ה' ית"ש וידעו כולם את ה' :

או הניסה חלקים לצוא לקחת לו גוי
 מקרב גוי צמדש מאי מקרב גוי כמה
 דאת אמר והקרב והכרעים כעובר הנשמע
 מרחם להבין דהנה מלינו שהולד מונח
 במעי אמו חלה גו חלה כפי שאמרו
 ז"ל וראשו בין זרכיו ואוכל ממה שאמו
 אוכלת ושותה ממה שאמו שותה כוי ואינו
 מוילא רעי כוי ופיו סתום כוי נמלא שהוא
 שם בקטנות השכל מאוד כיון שראשו שהי
 מקור השכל הוא למטה מאוד בין זרכיו
 ולא נחגלה הראש ששם השכל גם אין לו
 כח הדיבור גם שאוכל מאכל מאוס שירד
 כבר לתוך גופה של אמו ועיקר גדולו
 מדם גם שמונח בתוך דם ולואה זוהמא
 כי האשה יש בה זוהמא ועיקר גידול
 החינוך שם מדם גדות ושאר זוהמא
 ממה שהטיל הנחש בחוה ועכ"ז מפלאי
 מעשיו י"ת שעיבור זה שהי בכל אלו
 העינופים ושפל המדריגה מאוד ילא אח"כ
 לאויר העולם ונפתח הסתום ויש לו כח
 הדיבור אף ששם אינו מדבר עדיין
 ואח"כ דם נעבר ונעשה חלב שיהי יונק
 ממנה ואח"כ מעט מעט מתרבה דעתו
 וכח הדיבור שלו עד שאח"כ נעשה גדול
 בדעת ומתחכם בכל החכמות ולדיק בכל
 מעשיו כמו שהי מיומת עולם עד הנה
 כמה חכמים ולדיקים ופלאים כן היה

הענין במארים כמ"ש המדרש כנ"ל מקרב
 גוי דהיינו כעובר הנ"ל שראשו בין זרכיו
 בקטנות השכל כנ"ל ואין לו כח הדיבור
 כן אנו הוי הדעת והדיבור בגלות ואף
 מה שהי להם שכל לא היה אפשר להוילא
 לפעמי' כיון שהי הראש מאוד בקטנות
 ואיך היה אפשר להמשיך מבחי' מדת
 ראשית ולהמשיך להמדות מבחי' גלגולת
 כמ"ש עומר שהוא מדה לגולגולת משא"כ
 אז לא היה לנו גולגולת כראוי והיינו בתוך
 ערות הארץ מלאים וכהי' כח של מארים
 גדול ואנו עם בניי היינו טפלים כדרך
 העובר ירך אמו וטפל לאם ואכילתינו
 היה מהם והיה הכל בשפלות מאוד עכ"ז
 עשה ית"ש בחסדו שהוילאנו משם והכל
 דוגמת החינוך ואומר לך בדמיון חיי אף
 שנתבוססת בדמיון צלותם דמים עלמם
 חיי ודם נעבר ונעשה חלב רחמים גמורים
 עלינו וזהו שאנו מזכין על זיו"ע הראשון
 של פסח כי האדם נחלק לג' חלקים ובכל
 חלק כלול ג' חלקים צרף האדם שלשה
 בלי המוח כידוע והיודים עם הגוף הם
 חלק שני והשוקיים עם הצרית חלק ג'
 ובמעו אמו שמונח חלה גוי חלה כנ"ל
 ראשו בין זרכיו הוא דוגמת אות ט'
 שהאשה כפוף ועוצה גנוח בגויה ואח"כ
 כשהולד יולא נדבק הראש והשוקיים
 נזופים למטה ובאמלע הוא היודים והגוף
 זה דוגמת אות למ"ד כנגדל שמספרה
 ל' שכלל מג' צחי הנ"ל ועד"ז היה גאולה
 מארי' כנ"ל וזהו אותיות על שמקודם
 היה בצחי עיבור גי' רפ"ח הוא ד"פ חסד
 נגד החסדי' הנשפטים מדי' עולמות אצ"י'ע
 והיינו כל החסדים משוקעים במארים
 ולא היה מתפשטי' לישראל ולא ילאו מזה
 אל הפועל ואח"כ אמר ית"ש משכו וקחו
 לכם לאן ר"ת "מוח" ל"צ "כבוד" שעתה היה
 כח להשתלשל החסדים מהמוח ללב ומשם
 לכבוד כי הכל רומז להשתלשלות החסדים

ויתן להם כח כדיבור פה סח ונתגלו
 החסדים מדי עולמו כנ"ל והס גי הרי"ח
 של רופא חולי עמו ישראל ולכן נתרפאו
 כולם כמ"ש ז"ל לא ה' אלמין ולא חרשין
 ולא חוגר ולא סומא והוכיחו מהפסוקים:
מצה מיכלא דמכמותא שעי האכילה
 זאת תחזק האמונה והנה אמונה
 הוא מדה נקראת כנס"י והוא מדה מלכות
 שצפסח נתגלה כבוד מלכותו וראו כל
 אפסי הארץ את ישועת אליקינו ונתגלה
 שאין עוד מלכדו ונתפרסם מלכותו ית"ש
 בכל הדי עולמות ולכן שותין די כוסות
 כוס עה"א והכולל גי מלך ודי כוסות
 הרי ד"פ מלך שמתגלה מלכותו בכל הדי
 עולמות גי ש"ס גי י"ב היות עה"א
 וכחצנו צ"פ שוצבים מזה שעי י"ב היות
 אלו ממתיקין הגבורות כי פחד ילחך היה
 לי גי גם כן ש"ס וגם גימטריא גי
 פעמים ק"ך לרופי אלקים ומתמזגים
 כמ"ש בזה ע"פ צ"ס ה' כי אמילס ג"פ
 ונמתקו כל הק"ך לרופי אלקים ומתמזגים
 והנה י"ב לרופי הוי עה"א המתמתיקין
 ק"ך לרופי אלקים שניכס ש"ס וק"ך גי
 חלמוד שעי החלמוד מכניעים להת"פ
 מחנות של הלילית גי ת"פ כמ"ש ע"פ
 ותקח מרים הנביאה כו' את התו"ף צידה
 ולכן האהו"ע נכניעים ע"י לימוד החלמוד
 "שש"ה יסדרי שר"ח ש"ס שצבה מכניעים
 כל כוחותם והנה ענין ארבע כוסות ג"כ
 לצטל כל הדיני ע"י י"ב לרופי הוי גי
 ש"ס מנין ד"פ כוס עה"א והכולל גם ד"פ
 יין שצכל כוס גי פר מנין אותיות
 מנלפ"ך כידוע שמהם צאו גבורות
 להמתיקם :

גם ענין ארבע כוסות מורים על הענין
 שחצנו צ"פ הסימן קדש ורחץ כי
 יאמי"מ דוגמת צריחות עולם שכיח מים
 צמים וחלה ית"ש ועשה מים העליוני
 ומי התחתונים והנה צאמת כלולים זה

מזה שצנח מים התחתונים כלול ג"כ
 צחי' מים עליונים וכן להיפוך מנח' שהם
 ד"פ מים גי ד"פ כוס עה"א וכולל ואחז"ל
 שישראל היו אז כעובר הנשמע מרחם
 שהעובר צמעי אמו מונח ג"כ צמים
 כל סביבותיו כדי שלא ישרפנו החום וגם
 כדי שלא יוזק הוולד צמעי כשכורעת
 וכדומה והי' ישראל ילאו קודם הזמן
 כמ"ש חז"ל מדלג על ההרים מקפץ על
 הגבעות על זמן הקץ והי' כעובר היואל
 קודם הזמן שאינו גומר עדיין כל לרכו
 והולרכו לצוא אח"כ עוד פ"א צבחי שמונח
 הוולד מים צמים וכן כל ענין פסח הוא
 דוגמת צריחת עולם והולדת הוולד שהי'
 מלות צלילה ראשונה רומזים לצחי' הגי
 אצות עליונים צחי' הז' היות שמשם
 המשיכו האצות כמ"ש ע"פ וארא כו'
 אל האצות ואח"כ הזרוע מורה על מדה
 חסד לאצרהם שצא להשתלשלות צחסדו
 ית"ש להעיב כמ"ש חז"ל באצרהם צבי
 צראס וכן עד"ז הוולד מתגלגל לנחת דרך
 שלשה חדרי אשה כמאמרס ז"ל ואח"כ
 פטר כל רחם מורה ג"כ למדת חסד
 לאצרהם השתלשלות הרחמים כי הוא
 פתח מקור הרחמנות ורחם גי ח"פ אל
 שנמשך הרחמנות מהמדות שלמעלה
 מזי"ה לכל הזי"ה ונתמלא כל המדות
 ברחמנות וחסד וצכל הדי עולמות נתמלא
 צחסד ומים מדה חסד וד"פ כוס גי
 ד"פ מים להורות על הנ"ל וגם מים גי
 אות לדיק שהלדיק הוא הממשיך החסדים
 וממליכו ית"ש כנ"ל שדי כוסות ד"פ מלך
 לגלות ולהתפשט מלכותו ית"ש :

ולכל צניי לא יחרץ כלצ לשונו להבין מה
 ענין זה למכות צבורות כי הנה
 מורים ה' צמדריגות צבור צקליפה אדם
 צליעל ואנו צקדושה כמ"ש צני צבורי
 ישראל וממדריגות צבור שהוא ראשית צא
 יראה כמ"ש ראשית חכמה יראת ה'
 וגשתלשלה

ונשתלשלה משם אחי שהוא מרמז על עולם גבוה עליון מאד ומשם הפחד שאחי ברצוע גי' דס ואת זה לעומת זה עשה חלקים וקליפת כלל הוא בחי היראה של הקליפה ולכן לעק חיקף מיראתו וחזיר הוא בחי ומדת אהבה של הכ"ל שאוכל ואוהב כל דבר כידוע ולכן שר של כלבים שמו חרין גי' ז"פ דס שהוא בחי זה לעומת זה של הקדושה שגי' דס ומתפשט לכל ז' מדות כנ"ל שהוא מדת של יראה רעה ולכן כאן במכות בכורות שמשם נשתלשל היראה רעה כנ"ל אמר ולכל בניי לא יחרץ אותיות חרין שר הכ"ל לא נתעורר עליכם היראה רעה רק יראה טובה מקדושת הבכור הפך יראה רעה שהכלב לעק מיראתו ואנו מיראה אנו שותקין ע"ד נורא תהלות ונגד חרין הוא גי' ח"ש שתיקה וז"ש עתים חשות ועתים ממללות כי החיות רלוא ושוב וכשהם ציראה גדולה חשות מפחד ית"ש וכשנפלים מיראה הגדולה ממללות וכשהיינו עוד במצרים ח"ו ונשקעים בנו"ן ש"ע ה"י מלערך נו"ן לש"ה גי' חרין וה"י נלערך אותיות נחש והתנין הגדול ח"ו ה"י נתגבר מאד חבל צ"י לנו בקדושה מדת יראה טובה כנ"ל שמיראה ה"ש וימי הספירה נו"ן גי' משיח וצביאת משיח יחיה ומלאכה הארץ דעה שגבוא לחמשים ש"צ ויהי נלערך להש ויהי משיח גי' נו"ן וחש ולכן כתב בכתבי מהר"ש מאוסטרופאלי כשכלב צא להזיקו יאמר תשי"ו עלמות שיש צי כו' כי באדם כח עוב וכח רע שני ענינים הכ"ל נחש ומשיח גי' תשי"ו ואז נכנע קליפת כלב שהוא בחי נחש לצד חף כהלערך לו הנו"ן ועי"ז יגלל ממנו :

קהל כנסה הדסה הנה כשילאו ישראל ממזרים ילאו בזכות אבות כמ"ש וגם הקמותי את בריתי אתכם כו' והנה

כתבנו צמ"ח באריכות שענין הטל הוא דבר ונעלם ונכתר כי ירידת הטל אין ניכר לשום אדם כשהוא יורד כי הוא שפע עליונה נמשך מ"ג מדה"ר מוחותי את אשר אחון ולכן על אינו נפסק כי נמשך מוחותי את אשר אחון אע"פ שאינו כדאי והגון ומכו ענין הבצרות שחפרו האבות שכי"א חפר והמשיך ממקור י"ג מדה"ר וג"פ י"ג גי' על והענין שהמשיכו מאותיות יו"ד ה"א וז"ו גי' ע"ל לבי אחרונה כנס"י שג"כ נקראת שכינה ששוכנת בתחתונים שמקבלת ממדות העליונות וזה ענין השם מ"ה שנמשך על העליון הזה לבי אחרונה גי' מה ולכן אתם קרוין אדם כי ישראל ממשיכין כנ"ל משם מ"ה גי' אדם ולכן האבות הקדושים ג"כ צוודאי כ"א קנה לעלמו שיהי נקראי בשם אדם כמ"ש באברהם האדם הגדול בענקים והנה פסח מלה ומרור הם רומזי ג"כ לכה' אבות וצכ"א אנו אומרים שאנו אוכלים על שום מה שכי"א המשיך המשכה הכ"ל מקדושה של שם מה שהשפע העליוני בחי הע"ל יומשך לבי אחרונה ולכן בזכותם גאלנו ית"ש כי נשפע שפע העליונה הכ"ל לנכס"י ולכן בכוונה צליל פסח לכו"י נקודת פתח שהוא מורה על מדת חכמה כח מה כי ישראל במזרים היו צדדי ושאינו יודע לשאול כי לא היו עדיין חכמים ואמר ושאינו יודע לשאול את פתח לו והאיר לנו ית"ש מקדושת של נקודת פתח חכמה כח מה וזה ה"י כוונה אסתר להזכיר זכות אבותינו שלש אבות וכ"א המשיך המשכה הכ"ל מקדושת בחי שם מ"ה ולכן אמרה ולומו עלי ואל תאכלו כו' שלשת ימים נגד גי' אבות ולו"ס גי' ג"פ מה עה"כ ואמר קהל כנסה הדסה קהל גי' ג"פ מה שכנסה והזכירה זכות אבות וזכה ה"י מפלת המן והושיענו ית"ש. (לא ידעתי מה שייר באו) :

תפני שקו"ף הוא מאותיות שקר ויעשה תמנה חיבת
הנה אלקיכם יצא וכו' וכל זה הוא ע"י חסובה ומע"ט
ולהחמיק הגזרות צרשן ולהחשיך אליהם אורות
הרחמים העליונים. והיו אור לארבעה עשר פי'
כשחמשיך הארה לארבעה עולמות שהם כלולים כ"א
מעשר קדושות צדקין את החמץ לשה צדק הבית
שצדקין ומחלקה המי"ת של חמץ ונעשה מזה חיבת
מזה או יאמר אור לארבעה עשר פי' כשמאיר נר"ן
חי' שלו שהן ג"כ כלולים כ"א מעשר קדושות כמדע
צדקין וכו' כזכר.

עבדים היינו לפרעה צמזרים וכו' ואילו לא

הוציא הקצ"ה את מצותיו ממצרים הרי
אנו וצנינו וצני צנינו משועבדים היינו וכו' ואפילו
כולנו חכמים וכו' מזה עלינו לספר ציניאח מצרים
וכו' ומעשה צר"א וכו' עד שצאו חלמדיהם וכו' צדק
המקום וכו' כנגד ארבעה צנים דצרה חורה וכו'.
לצאר כ"זקקים להעיר א' אמרו אלו לא הוציא הקצ"ה
את מצותיו וכו' ומשועבדים היינו וכו' מה צורך לספר
זאת שאלו לא הוציא היינו משועבדים שהוא דבר שאין
צורך להשמיענו לגדל פשיטתו צ' למה אמר אלו לא
הוציא וכו' משועבדים היינו וכו' לשה משועבד עדיין
אינו מורה על גדול העצדות והי' לו לומר עבדים
היינו כמו שפתח בלשון הזה גם מה טעם לסיפור
יציאת מצרים הלא עברו עלינו כמה גלויות וה' עזרנו
ולא נצטוונו צסיפורם ומה נשחכה גלות מצרים שמוזה
לספר יציאתו. יראה צזה ע"פ מאמר חז"ל צזכות ג'
דברים נגאלו ממצרים שלא שינו את שמם ולא שינו
את לשונם וכו' ויש להצדוק מה שלא שינו את שמם
ומה מעלתו גם אמרו שלא שינו את לשונם איך היה
צאפשרי לדבר לשה הקודש חמוד הלא צין עם לשה
אחרת החגוררו אשר לא הבינו לשה הקודש והיו מוכרחין
לדבר עמהם בלשונם גם מהו גריעות שינו הלשון
גם אמרו חז"ל שהרשעים אינם יודעים את שמם צקצר
מה עשתה צעי מודע אינם יודעין שמם ולצאר כל זה
נראה ע"פ מאמר חז"ל עד שאתה מחפלת שיכנסו צך
דברי חורה החפלת שלא יכנסו צך מאכלות אסורות
הענין הוא כי הנה כל מיני דיבורי' חכל מיני לשונות
כולם הם ע"י צירופי הכ"צ אותיות החורה הקשורים
צב' ונאלות הפה שאי אפשר לדבר שום דיבור צעולם
רק ע"י אותן הכ"צ אותיות ונקודותיהן שהם הם
אותיות

רמזי פסח ופי' על ההגרה

בגמרא דפסחים אור לארבעה עשר צדקין את

החמץ לאור הנה וכו' יש לרמז צזה כי
הנה ידוע כי החמץ הוא צחי' היצ"הר ומזה רוחות
להיצ"ט וידוע מאמר חז"ל אין צין מים העליונים לחים
התחתונים אלא כמלא נימא וציאורו שאין צין היצ"ט
להיצ"הר שהן צחי' מים העליונים ומים התחתונים
אלא כמלא נימא שנריך להזכר כחות השערה לכל יטה
מדך המיים רק להחלק צמשרים ומפני זה אמרו
חז"ל שה' פחותה מן הצד שהצא לשו צחסובה נכנס
דרך שם ולמטה היא פחותה שח"ו הוציא מדך הטובה
יוצא דרך שם והוא הצא להיטמא פוהמין לו שמניחין
השער פחות כהה' שהיא פחותה למטה והצא לטהר
מהיינו אוחו שמראין לו שידחוק דרך שם לכנס אכן
ח"ו כשהאדם נוחה מדך הטובה אזי הוא גורם להסגר
הפתח לפניו ומשך רגל הה' למעלה ונעשה חי"ת
וצריך לרפוק על דלתי חסובה עד שיפתחו לו כמו
שאמרו צור"הק על פסוק גער חית קנה שפי' שיגרע
החי"ת ויעשה מומה ה' וכן הקוף של קנה יגרע רגלה